
LETO XXIII.

JULIJ 1974

MISLI

(Thoughts)

MESEČNIK ZA VERSKO
IN KULTURNO ŽIVLJENJE
SLOVENCEV
V AVSTRALIJI

*

USTANOVLJEN LETA 1952

*

Izdajajo slovenski frančiškani

*

Urejuje in upravlja

Fr. Basil A. Valentine, O.F.M.
19 A'Beckett Street, KEW,
Victoria, 3101. Tel.: 86 7787

*

Naslov: MISLI

P.O. Box 197, Kew, Vic., 3101

*

Letna naročnina \$4.00
(izven Avstralije \$5.00)
se plačuje vnaprej

*

Rokopisov ne vračamo
Dopisov brez podpisa
uredništvo ne sprejema

*

Tiska: Polyprint Pty. Ltd.,
7a Railway Place, Richmond,
Victoria, 3121

VSEBINA

- Dve vrsti kristjanov — stran 177
Pri nas smo praznovali . . . (črtica) — Vanda Sperne, Morwell — stran 179
Ciril in Metod (pesem) — F.N. — stran 181
Svetoletna prenova srca (iz pisma naših škofov) — stran 182
Težko je priznati . . . — F.K. — stran 183
Slovenska pesem na tujem — Karel Mauser — stran 185
Naše "pestro" življenje — P. Hugo Delčnjak, Afrika — stran 186
P. Bazilij spet tipka . . . — stran 188
Izpod Triglava — stran 190
V času obiskanja . . . (Mesto rojstva) — stran 192
Skrivnost življenja — voda — Stanko Ozimič, B.Sc., (Geology),
Canberra — stran 194
Pamet se je odprla (povest-nadaljevanje) — P. Bernard — stran 195
Še nekaj misli . . . — stran 195
Naše nabirke — stran 197
Hvala, mama! Ena popevk MINORES — stran 198
MINORES bodo med nami! — stran 199
Izpod sydneyjskih stolpov — p. Valerijan — stran 200
Z vseh vetrov — stran 202
Kotiček naših malih — stran 204
Križem avstralske Slovenije — stran 205

NAROČI IN BERI!

PAPEŽ JANEZ DOBRI (življenjepisa) — cena 75 c.

JEZUSOVO ŽIVLJENJE (François Mauriac) — cena \$1.—.

MATI MLADIH CERKVA (Franc Svobljak) — cena 50 centov.

PLAMTEČI OGENJ (življenjepisa W. Hünermanna o Piju X.) — cena 75 centov.

DEKLE Z BISERI (Zgodovinski roman napisal Henry Rider Haggard) — cena dva dolarja.

LJUDJE POD BIČEM (Odlična trilogija izpod peresa KARLA MAUSERJA iz življenja v Sloveniji med in po vojni) — Cena vseh treh delov je s poštnino vred \$7.—

PASTIRJEV GLAS V TUJINI (I. del) — Zbirka pisem, govorov, pridig, duhovnih misli in člankov pokojnega škofa dr. G. Rožmana zdomcem. — Cena \$2.50

KUHARSKA KNJIGA (Ivan Ivačič) — cena pet dolarjev.

Priporočamo tudi angleško knjigo (žepna izdaja) SHEPHERD OF THE WILDERNESS. Življenjepisa povest o Frideriku Baragu je napisal Amerikanec Bernard J. Lambert. Bila bi lep dar vsakemu avstralskemu prijatelju. Cena en dolar.

KOGAR ZANIMAJO DOKUMENTARNE KNJIGE za razumevanje najtežjih let slovenskega naroda (1941—1945), lahko pri MISLIH naroči sledeče knjige:

TEHARJE SO TLAKOVANE Z NAŠO KRVJO (izjava prič o teharskih dogodkih 1945) — Cena 50 centov.

PRAVI OBRAZ OSVOBODILNE FRONTE (II. in III. del) — Zbral Miha Marijan Vir, Argentina — Cena vsake knjige \$1.50

ODPRTI GROBOVI (II., III. in IV. knjiga dokumentov) — Zbral Franc Ižanec, Argentina — Cena vsake knjige \$2.—.

BELA KNJIGA (izdana v ZDA) prikazuje razvoj 1941—1945 ter vsebuje 10.000 imen v tem obdobju pobitih Slovencev ter vrtnjencev iz Vetrinja. Cena \$5.—

Danes je vse to že zgodovina in jo je vredno iz vseh virov trezno prebirati in presojeti, četudi domovina te prilike ne daje niti študentom. Za nekoga, ki je študiral doma in ga snov zanima, knjige nudijo lepo priliko spoznati dobo tudi z druge strani.

Dve vrsti kristjanov

DVA ZNAČILNA PRIMERA slovenskega kristjana sta mi iz dveh zadnjih števil "Družine" stopila pred oči. Lahko bi sicer govoril o kristjanih na splošno, a za nas Slovence gre in oba primera sta slovenska.

Eden bo kristjan iz prepričanja: pozna svoje dolžnosti, pozna svoje pravice — ne bo se odrekal ne enemu ne drugemu. Svoje prepričanje bo tudi javno pokazal in ga zaradi tega ne bo sram. Ničesar ne bo zavijal, prav nič se ne bo izgovarjal, ker se nima za kaj. Tudi če mora za to svojo javno izpoved verskega prepričanja trpeti krivico — ve, da so šli tisoči celo v smrt za isto prepričanje. Ob mislih na mučence je vsaka žrtev v življenju malenkostna zadeva, četudi boli in veš, da te zapostavljajo zgolj zato, ker si vernik.

Drugi pa bo kristjan, ki bo kaj oprezen v izdajanju svojega verskega prepričanja. Kakor bolje kaže. Vrti se po vetru svoje okolice. Previdno se bo ogibal prilik, da bi svoje prepričanje moral javno priznati; če se nehoti v taki priliki znajde, pa bo breznačelno svojo vero tudi zatajil. Premalo mu je vredna, da bi zanjo kaj žrtvoval; ali pa je tak slabič, da se vsake žrtve boji.

Za ta drugi primer imamo zgled kristjana, ki mu je sodelavec "Družine" med drugimi stavil nekaj vprašanj. Na letošnji binkoštni dan se je reporter pomešal med množico pred ljubljansko stolnico z magnetofonom čez ramo in stavljal vernikom raznolika vprašanja. Mnogi, zlasti birmanci, so korajžno odgovarjali, nekateri starejši so imeli o krščanstvu kaj medle pojme. Boleče zanimiva, da ne rečemo tragična, pa je bila previdnost nekaterih; ti so bili pripravljene odgovarjati drugače, če bi sodelavec "Družine" bil slučajno sodelavec "Dela" ali televizije. Takole se je razvijal eden izmed pogovorov s takozvanim "opreznim kristjanom":

"Bi mi povedali, prosim, kaj vam pomeni birma?"

"Birma? Star običaj".

"Nič več?"

"Nič".

"Pa ste kristjan?"

"Hm, tako, tako. — Poslušajte, za koga pa zbirate te podatke?"

"Za tisk".

"Ste od Dela?"

"Ne, nisem od Dela".

"Od kje pa?"

"Od Družine sem".

"Od Družine? A tako? To je pa nekaj drugega. Zakaj pa tega niste takoj povedali?"

Družina ob koncu objave tega pogovora pove, da njen sodelavec pogovora ni nadaljeval, saj bi bili odgovori najbrž precej drugačni. Šviga-švaga: za "Družino" kot verski list tako, za "Dela" ali televizijo pa drugače — četudi od iste osebe. Kristjan brez hrbtenice!

Zdaj pa pogledimo prvi zgoraj opisani primer! Je prav tako iz Družine, ki v zadnjih številkah objavlja kratke članke kot odgovor na vprašanje: Kaj mi pomeni Jezus iz Nazareta? V 22. letošnji številki (2. junija) je neki Alojz Cestnik, 76-letni upokojenec iz Ptuja in oče enajstih otrok, po poklicu tlakovalec cest, na vprašanje javno in brez strahu odgovoril takole:

"Dovolite mi, da tudi jaz — preprost človek — povem nekaj misli.

Jezus mi pomeni Sina večnega Očeta. Oče pa je neskončno svet in vsemogočen Duh, ki obsega nebo in zemljo, vse veselje in vsakega človeka. Oče je obljubljen, da bo rešil človeštvo po svojem Sinu: Jezusu Kristusu. Ta Očetova Beseda je ob določenem času postala človek. Ko je Beseda postala človek, pa ni prenehala biti Bog.

Jezus mi pomeni Kralja večnega božjega kraljestva. Zavedam se, da prihaja zveličanje edino po njem, kakor je po njem "prišlo" tudi odrešenje.

Jezus ni rekel, naj prosimo Očeta, da pridemo v nebesa, temveč, da pride božje kraljestvo k nam. Prišlo bo, ne da bi zbujalo pozornost. Njegovo ljudstvo pa ga bo občutilo. V njem bo vse preurejeno — vse bo novo.

Jezus mi pomeni večnega in velikega duhovnika, ki mu je Oče dal vse v roke. Zato je rekel: Nihče ne pride k Očetu razen po meni.

Jezus mi predstavlja največjo ljubezen, neskončno usmiljenje in dobroto. Ne pozabljam pa, da je tudi neskončno pravičen. Na kratko: Pomeni mi neskončno usmiljenje in neskončno pravičnost. Jezus je tisti, ki ne bo prelomil dane besede, temveč bo ostal do kraja zvest".

Lepo in po domače je povedal: v nekaj preprostih stavkih je izpovedal vero v Kristusa in Njegov pomen v lastnem življenju. Ni ga bilo sram svoje izpovedi. Tudi ga ni bilo strah kmalu po teh vrsticah v Družini objaviti novo pismo — o posledici svojega prvega članka. Že v 24. številki Družine (16. junija) namreč bremo pod rubriko "Odmevi in predlogi" izpod peresa istega Alojza Cestnika tole:

Nekje sem čital in v radiu slišal, da smo pri nas verujoči in neverujoči enakopravni.

Da to ne drži, dokazuje pismo "Nedeljskega Dnevnika". Od tam so namreč prišli v začetku februarja k meni trije dopisniki Nedeljskega, da bi jim tedensko dajal vremenske napovedi, katere dajem v lokalnem tedniku Ptuj že čez dvajset let. Tako sem v Nedeljskega pisal od 10. februarja 1974 dalje.

Včeraj, 4. junija, pa sem dobil pismo od Nedeljskega s sledečo vsebino:

Ljubljana, 3.6.1974

Spoštovani tov. Cestnik,
zelo žal nam je, da moramo prekiniti naše sodelo-

vanje. Priznati moram, da se je vaše napovedovanje vremena že kar dobro vpeljalo. Toda pa vaših izjavah v časniku "Družina" smo bili deležni hude kritike tako, da nam ni preostalo drugega kot ta neljuba odločitev o prenehanju sodelovanja. Upam, da boste skušali razumeti našo odločitev, pri čemer se vam za dosedanje sodelovanje še enkrat zahvaljujemo.

S tovariškimi pozdravi

Marjan Remic
odgovorni urednik Nedeljskega

Vprašam Vas, ali je v članku "Kaj mi pomeni Jezus iz Nazareta" bilo kaj protiučnega? Mislim, da ne. Za mene pa je to dokaz, da verni in neverni pred narodom nismo enakopravni. Še nekje klije nasprotje proti vernim, pa čeprav smo dobri in vsestransko zvesti državljani Jugoslavije.

Ali zdaj vidite, kaj sem hotel povedati z obema primeroma kristjana? Opreznej med množico vernikov pred stolnico — in upokojenec Alojz Cestnik. Kakšna razlika! Prepričan sem, da zadnjega v srcu spoštujejo tudi tisti, ki so mu zaradi članka v "Družini" odjedli sodelovanje pri "Nedeljskem Dnevniku". Tudi mi se mu lahko odkrijemo in ga vzamemo za zgled — saj je žal tudi med nami izseljenci dosti kristjanov onega drugega primera, ki skrivajo svoje versko prepričanje v žep, če le tako "bolje kaže". Taki med nami bodo iz istih lagodnih vzrokov skrili tudi svojo narodnost, pa jo obešali kot medaljo na prsa samo takrat, kadar jim bo to v kakršno koli korist.

Pod kateri primer spadaš ti, ki to bereš, pa sam presodi!

Tistim, ki tudi med nami oznanjajo, da med vernimi in nevernimi doma ne delajo nobene razlike več, sta pa zgornja primera tudi neprijetna klobuta. Oba primera zgovorno govorita ravno o nasprotnem: le da je v prvem primeru prevladal strah, v drugem pa kljub krivičnemu zapostavljanju korajžna izpoved.

Svetogorska
Kraljica

Pri nas smo praznovali...

ZELO DOBRE VOLJE je prišel domov. V rokah je nosil škrnicelj in po njegovi obliki sem videla, da je v njem steklenica.

"Kje imaš kozarce? Danes moramo praznovati! . . ." je zaklical takoj pri vhodu.

"Kaj pa naj bi praznovali? Saj nima nihče od družine rojstnega dne in tudi druge obletnice so že za nami . . ."

Šlo mi je na smeh. Možička sem že poznala, da je bil za datume raznih prazničnih obletnic kaj slabega spomina. Večkrat pred časom sem jih morala omeniti, sicer bi šli vsi rojstni dnevi in vsa naša praznovanja po vsej verjetnosti neopazno mimo. Res me je zanimalo, kaj bomo pri nas danes praznovali. Kdo bi se ne namuznil ob mislih: Boris se je hotel izkazati, da se je enkrat le sam od sebe spomnil, pa je pri vsem tem zgrešil datum . . .

Zamašek je zletel pod strop z glasnim pokom, vino je šumeče teklo v pripravljene čaši. Vablivo se je penilo, kot bi v kozarcih sproti nastajali in izginjali srebrni biseri. Trčila sva.

"Še vedno ne vem, kaj praznujeva", sem bila po prvem požirku že zares radovedna.

"Dragica, danes je leto dni, kar ne kadim več. Kaj si pozabila?"

Vidiš ga! Datum sem res pozabila. Ne bom pa nikoli pozabila, kako je bilo takrat ob pripravah na konec kajenja . . .

Spomin mi je v trenutku vrnil čas pred približno letom in pol. Boris je prišel iz dela in takoj slovesno povedal, da ne kadi več. To svojo dolgoletno navado je odpravil pred nekaj urami — enkrat za vselej. Začel mi je predavati, koliko škode povzroča kajenje človeškemu telesu.

"Samo pomisli", je prav po profesorsko dejal, "v enem letu se z enim paketom cigaret na dan vsede v pljuča približno 240 mililitrov tobakove žlindre. To bi bilo približno za celo skodelico žlindre na leto . . ."

"Pri tebi je to podvojeno, saj si kadil po dva paketa na dan", sem ga prekinila in dalje podražila: "Torej dve skodelici žlindre na leto! Moraš imeti res že težka pljuča . . ."

Bil je res dolgo vrsto let vneti kadilec. Kdaj je začel? Še sam najbrž ni vedel. Predno se je dodobra znašel — kot vsi kadilci — že je bil zvesti suženj nikotinu.

Ob tistem njegovem prvem sklepu po vrnitvi iz dela je njegova nezvestoba cigaretam trajala polne tri dni. Nič več in nič manj. Četrti dan pa so nastale na delu nekakšne komplikacije — razumljivo, samo cigareta mu je mogla pomiriti živce. In še danes sem prepričana, da je tisti večer doma bogato nadomestil izgubo treh dni. V naši hiši je bilo kot v dimniku, možek pa židane volje kot malokdaj. Vredno se mi je zdelo omeniti mimogrede tudi skodelico tobakove žlindre, ki visi na njegovih pljučih. On pa se mi je samo smejal. Pokazala sem mu celo časopisni izrezek, ki med drugim pravi: ". . . S približno enim milijonom puhov tobačnega dima ali 100.000 cigaretami — en paket na dan v petnajstih letih — se pomikaš v nevarno vrsto tistih, ki bodo umrli za rakom na pljučih . . ."

A moža tisti večer moje besede niso prav nič zanimale in niti malo pretresle. Če ima priti, bo prišlo tudi če nisi kadilec . . . Zagotavljal pa mi je vendarle, da bo morda prenehal, ko bo za to prišel čas.

Tako se je kajenje pri nas nadaljevalo. Neke nedelje — par tednov kasneje — pa je pepelnik ostal čist. Možek je bil izredno zaposlen in ga moram še danes za tisti dan res pohvaliti. Postoril je vsa mogoča mala popravila po hiši in okrog hiše, ki so morda že pet let sitnarila in klicala

pridnih rok. In skoraj bi lahko prisegla, da se je tudi takih del dotaknil, ki bi klicala pridno roko v naslednjih petih letih. Neverjetno! Pepelnik pa je ves dan ostal prav tak, kakor sem ga zjutraj očistila. Druga neverjetnost!

Pri večerji bi si pa od nevolje skoraj jezik odgriznila. V bojazni pred moževo nervozo sem bila molčeča, pa me je prehitel in kar sam začel: "Ali smo spet v postu? . . ." A na moje veliko začudenje je bil pri tem kaj dobre volje. Veselo je nadaljeval: "Veš, dragica, saj imam cigarete. Na omari so. Samo volja, volja — obvladati se moraš! To je vse! Volja mora biti tako trdna, da lahko tobak s seboj nosiš in te nič ne moti . . ."

Stegnila sem vrat in res: na omari je ležala tista njegova dragocena škatlica. Premišljevala sem, kako dolgo bo zmagovala volja . . .

Še tisto noč me je zbudil rahel ropot: zdelo se mi je, da nekdo hodi po hiši. V strahu sem hotela zbuditi možička, a postelja je bila — prazna. Namuznila se se in grda radovednost me je gnala v kuhinjo. Tam je res sedel on in z izrazom brezmejnega zadovoljstva mirno pihal oblake dima pod strop . . . Takoj mi je v zagovor povedal, da je bila velika neumnost, ko je hotel nehati s kajenjem prav na nedeljo. S ponedeljkom, začetkom novega tedna, bi stvar gotovo bolje izpadla. Nedelja je vendar tu, da se človek odpočije, telesno in duhovno. Ko je to ponoči premišljeval, se je še tega spomnil, da v kratkem pride družinski praznik. Ne bilo bi prav, da bi ga nam vsem pokvaril s svojo morebitno slabo voljo zaradi tobaka . . .

Tako je nadaljeval s kajenjem. Prišel je praznik in za njim še drugi, pa še veliko ponedeljkov . . .

Končno pa je prišel tisti dan pred točno letom dni. Boris ves dan ni pokadil niti ene cigarete in tobaka niti omenil. Pa tudi drugi v hiši ga nismo smeli omeniti, Bog ne daj! Sledil je drugi dan, nato tretji. Živčna napetost je vidno naraščala. Zdelo se mi je, da možek postaja kakor vulkan, v katerem se nabira in kuha, da bo potem nenadoma izbruhnilo. In Borisu se je tako nabiralo polna dva tedna. Po eni strani je postal molčeč in zaprt, po drugi strani pa mu je bilo naenkrat vse napoti, vse v hiši narobe, nobena jed dobra, nobena srajca prav zlikana . . . S strahom sem pričakovala glavnega izbruha. In ker živčna voj-

na kar ni hotela popustiti, se mi je zdelo, da je prišel skrajni čas za družinsko sejo.

Tako okrog ovinkov sem začela: "Veš, možek, zaradi zaves . . . Res sem že večkrat sitnarila, da postajajo črne od tobačnega dima. Pa nič ne de, saj jih lahko operem. Prosim te, le spet kadi . . ."

"Nikoli več!" me je odločno, skoraj osorno ustavil. "Kaj pa žindra v pljučih, ki jih oprati ne moreš? . . ."

Izbruh, a drugačen, kot sem ga pričakovala. Napetost pa je pri tem vidno popuščala.

Nisem vedela kaj reči. Nekaj časa sva oba molčala. Čutila sem, da ga moram jaz spraviti v pogovor in dobro voljo.

"Ali se še spomniš, ko smo bili mali in smo staremu Pupisu ukradli pipo? Zdaj ga dobro razumem, zakaj je revež tako rohnel in rogovilil . . ."

Oba sva bruhnila v smeh. Boris je bil prvič, odkar je zapustil svojo dolgoletno službo nikotinu, prav veselo razpoložen. In takoj sem vedela, da bo odslej šlo na bolje. Kdo bi si mislil, da bo celo spomin na starega Pupisa k temu pripomogel. A tistikrat se Pupisu ni zdelo vse skupaj prav nič smešno . . .

Da povem tudi vam: stari Pupis je bil naš soсед. Tako je ljubil svojo pipo, da jo je imel vedno v ustih ali vsaj v rokah. Prižgana ali neprižgana — bila je del njega. Bil je dan v decembru in na našem dvorišču so pripravljali vse potrebno za zakol prašiča. Domači praznik torej in otroci smo seveda prisostvovali s svojo radovednostjo. A poleg priprav nas je posebej pritegnila Pupisova pipa, ki mu je ohlapno visela iz ust. Vedeli smo, da jo je cenil bolj kot vse na svetu. Nikomur je ne bi dal v roke — in prav zato nas je tako omamno vabila. Nato je Pupis pipo samo za trenutek odložil, da je lažje poprijel pri prašiču. Usodni trenutek! Sosedova dečka ste se ji približala in končno se je otroška rokica neopazno stegnila po njej. Pipa je izginila s stebriča, dečka pa s hitrimi koraki po klancu. Jaz seveda za njima, saj sem si hotela to občudovano pipo enkrat ogledati od blizu. Tolikokrat sem se kot otrok spraševala, počemu jo stari Pupis tako ceni. Zdaj je bila pipa v naših rokah. Dečka sta se za zidom prepirala, kdo jo bo imel. Ko sem dospela še jaz, je prišlo tako, da smo si ukradeno

pipa le nekako pravično razdelili: tri dele je imela, vsak od nas je dobil svoj kos. Moj je bil srednji, ki se fantoma očitvidno ni zdel dosti vreden. Temeljito sem si ga ogledala, pa končno tudi zame ni pomenil več kot "les z luknjo". Vtaknila sem si ga v žep in menda ob domačem prazniku pozabila nanj . . .

Pri večerji pa je mama pravila tatu: "Si videl danes starega Pupisa? Saj se mu je menda zmešalo. Kar rjovel je, ker ni mogel najti svoje pipe. Vse smo morali preiskati zaradi nje, a starega spomin zapušča in je pozabil, kam jo je položil. In pomisli, celo otroke je obtožil, da so mu jo ukradli. Lepo te prosim, le kaj bi naša punčka s pipo . . ."

V mojem žepu je kar žgalo, ko sem to poslušala. Rokica je smuknila vanj in prsti so trdno zagrabili "les z luknjo". Kot bi hoteli zakriti zlo-

čin. Kam naj zdaj s tem delom pipe? Najraje bi ga nesla nazaj staremu Pupisu — a kaj si bo pomagal z enim samim zlomljenim kosom? Pa še sosedova dečka sta mi ostro zažugala, če komu zinem le besedico o pipi . . .

Velika omara je stala v kotu spodnje sobe. Tja pod njo je zletel moj ukradeni kos. Bogsigavedi, morda je še danes tam. Stari Pupis pa je še dolgo robantil zaradi izgube. Kupil si je seveda novo pipo, a trdil je od takrat, da še senca ni izgubljeni. Tako okusne ne bo imel nikoli več . . .

Da, Pupisa sem pričela razumeti šele ob kadilskih težavah svojega možička. Ob spominih nanj sva se oba nasmejala in po svoje so pomagali, da je Boris tokrat zdržal. Pomislite, že celo leto drži! Pa recite, da ni take važne obletnice vredno zaliti!

VANDA SPERNE

Sveta Ciril in Metod,
kakor ju je upodobil
v barvnih steklenih vratih
SLOVENIKA v Rimu
zdaj že pokojni umetnik
Stane Kregar (detajl)

Resnice luč sta vžgala,
Boga prinesla nam:
zdaj križ pri nas blesti se,
beli se božji hram.

Naj geslo si ohrani
naš rod vselej, povsod:
To čuvajmo, kar dala
CIRIL sta in METOD!

(Ob prazniku 5. julija — F.N.)

Svetoletna

prenova srca

Slovenski škofje so skupno z ostalimi jugoslovanskimi škofi svojim vernikom napisali pastirsko pismo o svetoletni prenovi srca. Tu je nekaj odlomkov, ki bodo koristili tudi nam v izseljenstvu.

grehov in obžalovanje. Brez tega osebnega prizadevanja ni spovedi.

Protestanti nam zavidajo to srečo in mnogokje spet uvajajo posamično spoved, spoved "na uho". Približajmo se v tem svetem letu pravilno pojmovani spovedi, v kateri se bomo odvrnili od greha in usmerili k Bogu.

Maša naj nam bo najlepša priložnost, da se kristjani počutimo kot velika družina, med seboj povezani, združeni v Kristusovi ljubezni. Zato se trudimo za občestveni duh pri bogoslužju, radi sodelujemo pri različnih službah, da bo res maša naša skupna daritev.

Dobra dela, posebno dela ljubezni do bližnjega. Kakor so si v judovskem jubilejnem letu odpustili dolgove in krivice, tako bi moralo biti tudi nam sveto leto usmiljenja in dobrih del. Imejmo odprte oči za stisko vseh vrst, telesno in duhovno, in radi pomagajmo. Bog nas bo nekoč sodil po ljubezni, po dobrih delih.

Svetoletni odpustek naj ne bo predmet omalovaževanja. Zamislimo se globoko v našo krščansko vzajemnost! V Bogu smo ena družina. Med nami je Kristus z vsem svojim zasluženjem, med nami je njegova brezmadežna Mati, med nami so vsi sveti in zveličani v nebesih, z nami so vsi sveti verniki na zemlji. Skozi vse teče velika reka junaškega zasluženja.

Z odpustkom nas hoče Cerkev v moči svoje oblasti potopiti v ta krogotok zasluženja, ko smo se prej odvrnili od greha in usmerili k Bogu. V tej veri prejemo odpustke. S tem zaupamo drugim, se odpiramo Cerkvi, ki nam daje priložnost, da se odpiramo Bogu in ljudem. S tem sprejemamo ljubezen drugih, ki nam pomagajo s svojim zasluženjem.

Svetoletna romanja naj ne bodo sama sebi namen, ampak naj predstavljajo višek našega osebnega spreobrnjenja in naše poglobljene vere. Na teh romanjih naj bi bilo veliko pokore, veliko ljubezni do bližnjega in veliko pristne molitve, pa nič razkazovanja in zmagozlavja. Ko opravljamo spokorna dela, ne smemo "trobiti pred seboj".

Razumevajoče sožitje med različnimi ljudmi. Sveti oče želi, da bi valovanje svetega leta zajelo ne samo katoliške vernike, ampak vse kristjane in vse ljudi dobre volje. Zato nam je potrebna velika mera dobre volje, da bomo znali tudi mi spoštovati svobodo, pričanje in mišljenje drugače mislečih.

KAKOR JE SKRB za človeka in zemeljske dobrine bogohotena, ne smemo pozabiti, da je istočasno povzdigovanje duha k Bogu človekova prva dolžnost in odlika. Za vsakega izmed nas bi moralo to leto biti leto spreobrnitve in poglobitve. Cerkev nam za to nakuže nekaj sredstev:

Prenova molitve. — Molitev zadeva danes na mnoge težave, tudi pri tistih, ki verujejo. Globoko razširjena nevera okoli nas je tudi molitvi vzela pravilno veljavo in je tudi skupno molitev omajala. Po drugi strani pa spet vidimo, kako se v človeku po vseh razočaranjih spet oglašajo žejna po Bogu. Tudi na videz brezveren človek je pogosto v globini svojega srca le iskalec Boga.

Svojo notranjost bomo prenovili, če bomo prenovili tudi svojo osebno molitev, ki mora biti živ razgovor z živim Bogom. Naj bi v svetem letu več molili, predvsem premišljevalno, ne toliko samo z ustno molitvijo. Družina je Cerkev v malem, zato naj bo v svetem letu domače ognjišče kraj, kjer bomo Boga častili "v duhu in resnici".

Mnogi škofje po svetu priporočajo v tem letu še posebej češčenje Jezusovega Srca in prve petke. Nikjer se nam ljubezen božja do nas ne pokaže tako jasno, kakor v Srcu Jezusa, Boga in človeka. V tem Srcu je stična točka med Bogom in človekom.

Dobra svetoletna spoved. — Žal, da je spoved zadnje čase izgubila na spoštovanju. Psihatri pa pravijo, da imajo zato več pacientov, ker so se ljudje odtegnili od spovednice. Približajmo si spoved spet takšno, kakršna je v božjih očeh. To je največji dar vstalega Kristusa.

Ne pozabimo, da je spoved iskreno srečanje skesanega človeka z Bogom, ki je neskončno usmiljenje. Spoved je človekovo najbolj osebno dejanje, je priznanje

Kjer koli naletimo na človeka, ki se iskreno bori za resnico in jo vztrajno išče, ki se velikodušno trudi, da bi koristil sočloveku, tam morata priti naproti tudi naša razumevala ljubezen in spoštovanje. Tudi če se z njim ne strinjamo, ga spoštujemo in ljubimo, sodbo pa prepuščamo Bogu, "ki pravično sodi" (1 Petr 2, 23).

Zato se v krščanski ljubezni srečujemo z drugimi kristjani in ustvarjamo pogoje za duhovno edinost kristjanov. Kolikor bolj se bo sleherni izmed nas trudil, da bi postal čim iskrenjši Jezusov učenec, toliko glasneje bo oznanjal evangelij sodobnemu svetu.

K spreobrnjenju nas v svetem letu kliče Kristus sam, saj je prišel na svet "klicat k pokori grešnike" (Lk 5, 32). Njegovo oznanilo, vesela novica o odrešenju, se obrača na vse ljudi. Vsi smo povabljeni, da se obrnemo k Bogu in se oklenemo Odrešenika Kristusa, ki "ima na zemlji oblast odpuščati grehe" (Mt 9, 6).

Vsem nam je potrebno nekaj otroškega: otroška prist-

nost, iskrenost, dobrohotnost. Saj je to imel v mislih Kristus, ko je rekel: "Ako se ne spreobrnate in ne postanete kakor otroci, ne pridete v nebeško kraljestvo" (Mt 18, 13).

Vsaka iskrena želja po dobrem nas bo vabila na pot urejanja naše notranjosti in našega življenja navzven. Kakor hitro se bomo tega lotili, bomo že stali na poti sprave z Bogom in ljudmi, pa tudi na poti trdnejše in jasnejše odločnosti, da hočemo hoditi po novi poti in opravljati dobra dela z novim, globljim upanjem v srcu.

Naše spreobrnjenje v svetem letu bo odgovor na božje povabilo. Bog nas ljubi in steguje k nam svoje roke. Naš Oče je, mi smo njegova družina. Vse bi nas rad povezal v eno samo skupnost, občestvo božjih otrok. Naša pokora pa naj bo naš nenehni boj zoper sebičnost, zoper strahopetnost in lenobnost, zoper vse, kar v nas zapira pot božji ljubezni.

Težko je priznati ...

POZNAL SEM advokata, ki je rad udaril po katoliški duhovščini. Naj bo v zasebnem pogovoru ali v veseli družbi, kaj hitro je našel priliko, da je zopet zajahal svojega konjička. Cerkev je bila zanj nazadnjaška, duhovščina brez smisla za znanost in napredek.

Dolgo me je že mikalo, da bi mu to napačno sodbo spodbil in pošteno odkrhal njegovo nadržanost. Zato sem nekega večera vzel v roke večji leksikon, ki se pa o njem ne more trditi, da so ga sestavili katoliški možje. Vzel sem si časa, pa poiskal v njem celo vrsto odličnih učenjakov-duhovnikov, ki so si na polju znanosti in kulture pridobili veliko zaslug. Izpisaval sem imena in letnice — skratka, postal sem za nekaj večerov zopet študent. Vedel sem, da vsega proti doktorju že zaradi časa ne bom mogel porabiti, a mi ni prav nič škodilo kaj več vedeti o teh možeh.

Ko sem se z advokatom ob priliki sešel, sva seveda najprej opravila svoje uradne zadeve. Nato pa sem nedolžno začel: "Gospod doktor! Ali bi imeli toliko časa, da bi me rešili nekih dvmov, ki me že dolgo mučijo?"

"Zakaj pa ne! Z največjim veseljem sem vam na uslugo", je bil kaj prijazen.

"Samo nekaj vprašanj, gospod doktor! Povejte mi no, kdo je prav za prav ohranil stare klasike

F.K.

— spise starih rimskih in grških pisateljev? Kako to, da se niso izgubili — recimo v času, ko je preseljevanje narodov preplavljalo Evropo in uničevalo na debelo vso takratno kulturo?"

"Stvar je taka", je moral nekako nerad priznati, "redovniki so jih prepisovali in jih s tem rešili".

"Menihi?" sem se potrudil začuditi.

"Da, menihi, zlasti benediktinci".

"To je bilo pa kaj mučno delo — in še celo v času, ko večina ljudi niti čitati ni znala . . ."

Popravljaj si je očala, jaz pa sem že nadaljeval: "Ali je res, da bi brez duhovnikov tudi Kolumba ne imeli? Fra Mauro, tako pravijo, je leta 1450 narisal oni zemljevid, ki je Kristofa Kolumba navdihnil z željo potovati čez morje . . ."

"To je res", je priznal, "a tako karto bi lahko narisal tudi kdo drug . . ."

"To bo držalo. Ne bilo bi prav, da bi moral samo duhovnik imeti tako pametne misli. — In bral sem tudi nedavno, da je namesto nepripravnih rimskih števil vpeljal arabske številke v ra-

čunstvo neki papež. Ali je to res?"

"Če se prav spomnim, je bil to papež Silvester II. Seveda bi bil to storil gotovo kak drug učenjak, če bi se ne bili papeži silili vedno v ospredje", je bil advokat že skoraj malo v zadregi.

"Tudi trdijo, da je daljnogled in mikroskop iznašel neki duhovnik. Toda to skoraj ne bo res. Duhovniki bi si radi samo lastili to slavo . . ." sem bil hudomušen.

"To se pravi — je že menda res . . . Frančiškan Roger Bacon je napravil te prastroje. A to je bil moderen redovnik, ne kak mračen kutovec . . ."

"Ti presneti Bacon! Kdaj pa je živel?" sem ga skušal.

"Če se prav spominjam iz šole, je umrl tam nekje leta 1292".

"Bil je torej kaj zgodaj moderen, ali ne? — In nedavno sem nekje bral, kdo je prvi dognal, da se zemlja suče okrog sonca. Tega najbrž še vi ne veste, gospod doktor . . ."

"Kaj bi ne vedel! Kopernik . . ."

"Nak, ta kanonik ni bil prvi! Skoraj sto let pred njim je to učil — kaj menite, kdo? — regenburški škof Regiomontanus, ki je umrl v Rimu leta 1476. Prištevajo ga med najznamenitejše zvezdoslovce; dal je postaviti prvo zvezdarno".

"Že mogoče", je postal advokat kratek. Je najbrž že zavohal, kam ga vodim.

"Gospod doktor, zakaj pa se imenuje doba, ko so umetnost, znanost in slovstvo posebno cveteli: 'zlata doba Leona X'? . . ."

"Zakaj? No ja, pač zato, ker je ta Leon učenjake in umetnike tako izdatno podpiral".

"Kaj? Leon — papež, obenem pa tak prijatelj umetnosti in podpornik kulturnih pridobitev?" sem se čudil.

"Zdi se mi, prijatelj, da me hočete vleči", je hotel na hitro prekiniti pogovor.

"Bog ne daj! To so samo moji dvomi, ki mi ne dajo miru po vsem tem, kar sem že slišal od vas o zaostalosti Cerkve in duhovnikov. — Da, prav zdaj mi je prišlo na misel tole: Ali je res, da je prve neplačane šole odprl Francoz de la Salle? Ali ni bil tudi on duhovnik? — In kdo je bil Petro de Ponce, ki se je prvi brigal za gluhaneme?"

"Da, menda je bil redovnik", je kisto priznal

advokat. "A v zvezi z gluhonemimi se spominjam tudi imena l'Épee".

"Tudi jaz. A tudi o tem pravi leksikon, da je bil duhovnik".

Debelo je požrl in hotel nekaj reči, pa sem ga že prehitel: "Nikar mi ne zamerite, gospod doktor, danes mi nekaj kar ne da miru. Še tole bi rad vprašal: Tisti znani Guido D'Arezzo, ki je sestavil pevsko 'skalo' in nauk o harmoniji — kaj ni bil tudi redovnik?"

"Dosti imam! Zdaj sem prepričan, da se norčujete iz mene. Strela, če ne nehate . . ." se je skoraj razjezil.

"Saj res! To vam tudi lahko povem, ko ste že omenili strela: strelavoda ni prvi napeljal Franklin, marveč že leta 1754 redovnik in župnik Prokop Devisch . . ."

"Nikdar si nisem mislil, da znate imeti tako nabrušen jezik . . ." me je ošvrknil. Jaz pa nazaj: "Kot nalašč! Ker ste pravkar izrekli besedo 'jezik', sem se spomnil na največjega učenjaka v jezikih, na kardinala Mezzofantija. Znan je v zgodovini, da je govoril in razumel preko sedemdeset jezikov . . ."

"Dosti je teh neumnosti! Nimam časa za te vaše litanije: mudi se mi . . ." me je hotel odpraviti. Jaz pa: "V katero smer pa? To bi vam lahko povedal diakon Flavij Gioja. Saj vam je menda znano, da je ta cerkveni mož okrog leta 1300 iznašel kompas . . ."

"Lepo vas prosim, pustite me že pri miru! Če bi vas tako dolgo ne poznal, bi vas imel za pravo prismodo . . ."

Pa se še nisem dal ugnati: "Prismoditi, smoditi . . . Če se res kaj smodi, bo pa treba poklicati brizgalno. Veste, ta stroj so prvi naredili beli mehihi, cistercijani".

Advokat si je v razburjenosti začel čistiti očala. Meni pa je prav s tem dal priliko, da sem nadaljeval svojo lekcijo: "Očala snažite, gospod doktor? Res čudno naključje: tudi naočnike je za človeštvo iznašel neki duhovnik. Kdo že? Aha! Dominikanec Aleksander Spina. — In na uro ste pravkar pogledali. To me je spomnilo, da je prvo uro sestavil cerkveni pisatelj Cassiodorus, ki je umrl leta 505. Izpopolnih pa jo je Herbert, ki se je kasneje kot papež imenoval Silvester II. Že prej sva ga omenila".

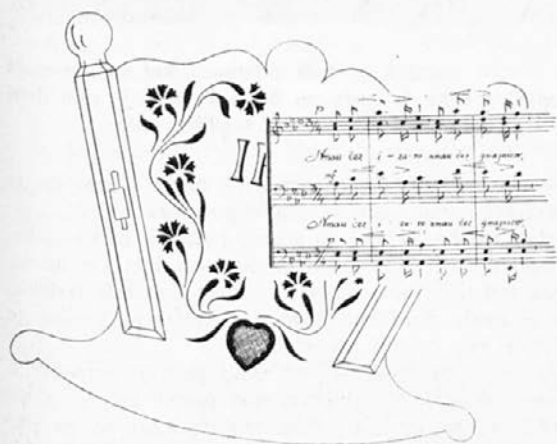
Advokat mi je odprl vrata: "Res nimam več časa, prijatelj. Saj ste me motili prav do mraku". Pospremil me je proti izhodu.

"Da, res je že temno: cestne svetilke so že prižgane. — Gospod doktor, ali se še spominjate starih plinovk?" sem postal pred vratmi. "Morda vam je znano, da so gorilni plin za svetilo prvokrat uporabljali leta 1794 očetje jezuiti?"

Molče mi je dal roko, v upanju, da je bila to moja zadnja puščica. Pa sem mimogrede izstrelil še eno. Po pločniku pred nama je namreč prav takrat švignil fantiček na svojem biciklju.

Jaz pa: "Kako praktično vozilo! Iznašel ga je duhovnik Pinaton. Letu 1845 se je prvič peljal na svojem dvokolesu . . . Zdaj pa lahko noč, gospod doktor! In prosim oprostjenja! A resnice ne smemo obračati: čast komur čast! . . ."

Odšel sem po ulici, advokat je pa še nekaj časa molče gledal za mano. Bil sem sam s seboj zadovoljen, da mi je tako dobro teklo. Brskanje po leksikonu le ni bilo zaman — četudi sem pred advokatom uporabil morda komaj skromno desetino tega, ker sam ob večerih nabrskal . . .

Ko človek premisli zgodovino slovenskega človeka na tujem, pregleduje revije, časopise in knjige, ki jih je slovenski človek pisal in vzdrževal, se mora čuditi. Ko gre čez imena društev in organizacij, posebno kulturnih, se mora ustaviti ob dejstvu, da so času najboljše kljubovala in še kljubujejo pevska združenja. Ugasnila je dramatika, ki je bila nekoč tako svetla, prenekatera revija je izdihnila, zamrle so knjige in čas počasi nacenja še zadnje trdnjave slovenske besede.

Kakor je bridko pogledati to sliko, ima vendar svetlo točko: slovenski človek na tujem še poje in poje v jeziku domače zemlje. Kadorkoli premišljam dušo slovenskega človeka, se mi vedno pritakne misel, kako je bil naš človek povezan z naravo. Morda je prav v tem skrivnost njegovega nagnjenja do petja. Narava je pesem, čudovito preobražanje v letnih časih je najlepša poezija, ki jo človek more le posnemati. Vigredno brstje in vrenje, prvo travniško in gozdno cvetje, razcvele veje dreves — to je simfonija, ki polni vsako dušo. In poletno zorenje, ki v soncu in dežju pripravlja, kar je vigred spočela. Zatem težka jesenska zrelost — dopolnitev vroče rasti, ko zemlja in veje položijo svoje plodove v človekovo naročje. Za tem razdajanjem mir

SLOVENSKA PESEM NA TUJEM

V preprostem, mimogrede napisanem članku — vabilu na koncert "Korotana" v Clevelandu, so nastale te vrstice. Škoda bi jih bilo, da bi ostale samo tam.

zime, počitek pod belo odejo snega, vdana priprava za novo vigred.

To je pesem zemlje in slovenski človek, ki je tako privezan nanjo, jo je menda vsrkal vase s tako silo, da je naravnost del njega. V teh pesmih odseva duša našega človeka — domoljubje, resna, težka žalost in šaljiva razigranost veselih ur, ki jo tudi skrbi in težave vsakdanjega življenja ne morejo čisto zakriti. Naj gre kamor hoče, to pesem nese s seboj. In vse kaže, da je to zadnje, kar slovenskemu človeku popusti. Kadar bo tudi slovenska pesem na tujem umrla, tedaj bodo umrle tudi korenine — ostal bo samo še spomin.

Ni samo kri, ki povezuje slovenske ljudi, Lepi in močni vezi sta tudi beseda in pesem. Neznanci prej ob besedi in pesmi postanejo znanci in prijatelji in tako sklenjene vezi so najlepše in najbolj trdne. Ne moremo zadrževati časa, ki prinaša spremembe in odnaša, kar je polnilo naše življenje. Kar mineva, je bil pač naš čas, ki je z nami vred dozorel.

Prepričan pa sem, da bo med redkimi dobrinami, ki so lepšale naše življenje, šla v zarje novega časa slovenska pesem. Ozarjala bo še kakšen rod in na nek način ohranjala še marsikaj, kar želimo, da bi se ohranilo.

Mnogo naših želja in upov bo šlo z nami vred v grob. Slovenska pesem pa bo še donela povsod, kjer bo rod, ki je iz slovenskih korenin pognal, še živel skupaj. Pesem je najlepša in najbolj odkrita vez, ki veže človeka s človekom in ljudi z naravo in z zemljo.

KAREL MAUSER

NASE

"PESTRO" ŽIVLJENJE

MED DOMAČINI naših afriških plemen je zelo razširjen pregovor: **Pes išče prijateljstva z opico zato, da jo pošlje po palico, ki mu je obtičala v krošnji drevesa!** Na prvi pogled bi človek mislil, da domačini tako ocenjujejo tudi misijonarjevo prijateljstvo — da bi se z njim le materialno okoristili. Vendar po daljšem spoznavanju naših črnih bratov prideš do zaključka, da so jim materialna sredstva samo pot do duhovnih dobrin.

Marsikdo je tudi nama s p. Evgenom pomagal "skladičiti palico, ki je obtičala v krošnji drevesa . . ." Zato sva vsem dobrotnikom iz srca hvaležna.

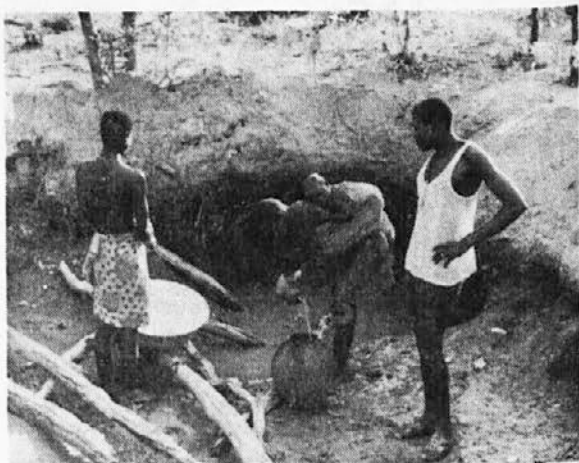
Da ne bo hvaležnost samo v besedah, pošiljam tu nekaj novic iz našega afriškega misijona. Zlasti dobrotnikom pokažejo naše življenje, pri katerem imajo z darovi tudi oni svoj delež, ter je po svoje zanimivo in pestro. Da, včasih res "pestro" . . .

Na dan 9. marca se je zgodila nesreča, ki kaže, kakšen položaj ima misijonar med domačini. Veste, pri nas je zdaj suha doba. Šest mesecev traja in v tem času bo komaj ena, kvečjemu dve kratki plohi. Vse je suho in voda zlata vredna. Celó do trideset metrov globoki vodnjaki se kmalu izpraznijo. Žene prebijejo po cele noči ob njih, da po skromnih kapljicah napolnijo svoje lonce. Vodo v tej dobi prodajajo za drag denar. Petnajst litrov stane približno stosedemdeset novih dinarjev, kar je še za slovenske razmere lepa vsota.

Proti večeru tistega dne v marcu sem se utrujen vrnil iz sosednje postojanke Takpamba. Komaj sem stopil iz avta, že je pritekla preplašena deklica in mi v eni sapi povedala: njena mati in brat sta padla v vodnjak blizu Ossacreja . . .

Takoj sem poklical može in fante iz sosesčine, poiskal primerno vrvo, velik čeber in par desk. Po bližnjici smo se odpeljali do kraja nesreče. Med vožnjo sem razmišljal, kako more pasti človek v vodnjak, ki je ograjen z metrskim zidom in še zaprt z močnim pokrovom. Pa kar dva naenkrat . . . Sumil sem že, da je žena namenoma skočila v vodnjak, otrok ji je pa sledil. Pa se je končno lé izkazalo, da je bila resnica malo drugačna.

Pri vodnjaku smo najprej vprašali, če sta ponesrečenca še pri življenju. Še sta se oglašala iz globine, hvala Bogu. V čeburu smo spustili na dno vodnjaka najprej našega mizarja Lucija — kakih sedemnajst metrov globine je pokazala vrvo. Naročili smo mu, naj dene v škap najprej fanta, potem pride na vrsto mati. Ko smo rešavali desetletnega dečka, se je nabralo okrog vodnjaka že polno domačinov, ki je vsak hotel svoje. Iz vseh

Ta afriški vodnjak je bolj pristopen kot oni iz naše zgodbe, a slika je vzeta po deževni dobi. V suhi dobi je tu samo jama — brez kapljice vode . . .

mogočih predlogov se je razvil tak bučen klepet, da se nisem več menil zanje in rešaval po svoje.

Mali Kodžo, ki smo ga srečno potegnili iz vodnjaka, je imel prebito lobanjo na desni strani čela vse do temena. Bil je v rahli nezavesti. Mater smo teže izvlekli, ker je imela zlomljeno nogo nad kolonom. Vendar je bolečine zelo hrabro prenašala.

Ko se je že spuščala noč, smo se hitro zapodili z avtom v Kande. V bolnišnici smo morali najprej iskati bolničarje, saj je bila sobota zvečer. Rane so za silo obvezali in dali obema ranjencema močno dozo aspirina, nam pa dali vedeti, da ne morejo nič več pomagati. Bolnika je treba torej odpeljati v kak kraj, kjer je na razpolago vsaj zdravnik, če že ne razni medicinski aparati. Dodali so še, da nimajo nobenega prevoznega sredstva . . .

Razumel sem, sedel v avto in z ranjencema nadaljeval pot. Končala se je ob enih ponoči v bolnišnici Lama-Kara, kjer sem ju oddal v roke večšega zdravnika.

Nekaj dni zatem me je pot pripeljala v isti kraj. Seveda sem obiskal tudi bolnika. Mali Kodžo je bil že izven življenjske nevarnosti, zdravljenje matere pa se bo zavleklo, ker je zaradi nosečnosti niso mogli dati v mavec. Kot so mi rekli, jo bodo odpeljali v Lome, kjer je bolnišnica s strokovnjaki.

Kako je prišlo do nesreče? Kot je takrat zanimalo mene, zanima najbrž tudi vas.

Ko skopljemo vodnjak, ga zavarujemo z betonskimi cevmi metrskega premera, postavljenimi ena na drugo od dna do vrha. V teh ceveh so tudi luknje, kamor pritrdimo verige, ko spuščamo cevi v globino. Ponesrečena mati je isti dan zjutraj odšla zdoma nabirat suhljad. Vrnila se je šele zvečer, a je bila tako izčrpana, da je prosila desetletnega sinka, naj ji iz vodnjaka prinese vode. Dečko je vzel lonec in zlezal v vodnjak tako, da se je s petami in rokami opiral v luknje v ceveh. Sreč-

no je prinesel vodo, da se je mati napila. Potem pa ga je mati poslala še enkrat po vodo, tokrat s posodo, ki drži kakih dvajset litrov. Če mu je prvič uspelo, mu bo tudi drugič, si je mislila. A to je bila za naše razmere že skoraj "požrešnost" in proti vsem nepisanim predpisom dobe suše. Fantu se je posrečilo priti z vodnim bremenom do vrha, tam pa mu je zmanjkalo moči. Mati mu je hotela pomagati, a teža je bila prehuda in oba s polno posodo vred sta se znašla v vodnjaku. K sreči je bilo na dnu le pol metra vode, sicer bi oba utonila . . .

Ta nesreča mi je odkrila, da mnogi tako "kradejo" vodo. Vaščani menijo, da je to najcenejši način. Meni pa se zdi najdražji, saj se za bokal vode izpostavljajo v življenjsko nevarnost. Pri taki nesreči je pa še vse naselje v času najhujše suše ob vodnjak. Nihče več ne hodi tja po vodo, kjer je tekla kri. Vodnjak je namreč postal zanje tabu . . .

V januarju je naš škof Hanrion posvetil v duhovnika fr. Alaina. V Togo je prišel kot študent. Namesto vojaškega roka v francoski vojski je čas odslužil kot po-

fesor na naši srednji šoli. Pa je delo v Afriki tako vzljubil, da je ostal v Togu in vodil organizacijo mladih poljedelcev, obenem pa preko dopisovanja nadaljeval teološki študij. Doma je iz Pariza. Na posvečenje sta prišla iz Francije njegova oče in mati ter mlajša sestra.

Izgubila pa je naša škofija Dapango letos kar tri misijonarje. P. Robert se je vrnil v Evropo zaradi zdravja. Bil je v Togu dolga leta. P. Pedro, po rodu Španec, ki je prišel lanskega novembra, se je moral tudi vrniti za vedno domov. Razne bolezni ga že od prihoda kar niso hotele zapustiti: mrzlica, sončarica, amebe in nazadnje kot posledica še psihološke motnje. Župnik iz Manga pa je zaprosil za prestop v laični stan. Naš škof se zaskrbljeno sprašuje, kako bo napolnil izpraznjena mesta. Obetajo se sicer novi misijonarji, a včasih ostane samo pri obljubah . . . Tudi na slovenske frančiškane naš misijon močno računa. Trenutno pa je položaj tak, da je moral škof sam prevzeti upravljanje župnije Manga. V misijonih sicer tudi to ni nič izrednega, a škof kot glava celotnega misijona ima tudi drugih skrbi več kot preveč.

P. HUGO DELČNJAK, O.F.M.

Naš prelepi Bohinj pa vode ne pogreša . . .

P. BAZILIJ SPET TIPKA

2. julija 1974.

Fr. Basil Valentin O.F.M. in Fr. Stan Zemljak O.F.M.
Baraga House — 19 A'Beckett St., Kew, Vic., 3101
Tel.: 86-8118 in 86-7787

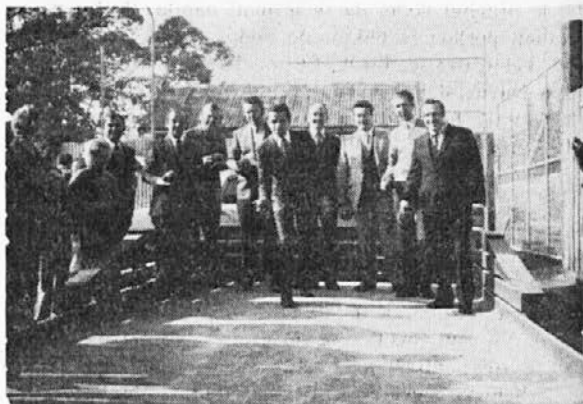
Adelaidski naslov: Holy Family Slovene Mission, •
47 Young Ave., West Hindmarsh, S.A. 5007
Telefon: 46-5733.

Slovenske sestre — frančiškanke Brezmadežne
Slomšek House — 4 Cameron Court, Kew, Vic., 3101
Tel.: 86-9874

● Dne 18. junija je na svojem domu v West Geelongu nenadoma umrl zadet od srčne kapi FRANC STANTE. Tamkajšnji rojaki so ga dobro poznali, saj je bil pred leti soustanovitelj geelongškega Slovenskega društva ter njegov prvi blagajnik. Pokojni je bil rojen 17. februarja 1898 v Šent Lovrencu pod Prežinom na Štajerskem. Bil je eden osmih Stantejevih otrok, od katerih njegov brat Ivan s svojo družino tudi živi v Geelongu. Pred koncem vojne se je Franc umaknil v Avstrijo, leta 1951 v oktobru pa je s svojo ženo in sinom Milanom došel v Avstralijo. Ves čas je živel v Geelongu, delal najprej pri Harvestru, nato pri Fordu, zadnjih petnajst let pa je užival pokojnino. Komaj nedavno sta z bratom Ivanom obiskala rojstni kraj in svojce po Evropi — kdo bi si mislil, da bo tako kmalu po povratku legel v grob.

Pogrebno mašo v Marijini cerkvi v Geelongu, nato pa pogrebne obrede je opravil p. Stanko v četrtek 20. junija. Zadnje počivališče je našel pokojni Franc na West Cemetery. Njegovo dušo priporočamo v molitev, sorodnikom tukaj in v domovini pa izrekamo globoko sožalje.

● V Melbournu je po dolgi in mučni bolezni končala tek življenja IVANKA FLORENINI. Trpljenje jo je pripravilo za pot v večnost, nedavno je prejela tudi sveto maziljenje. Izdihnila je v ponedeljek 24. junija popoldne v Peter McCallum kliniki, kamor se je morala ponovno vrniti. Blaga pokojnica je bila rojena 8. septembra 1912 v Podgorju pri Kamniku. Njeno deklško ime je bilo Vidic. V Ljubljani se je leta 1941 poročila z Guidom Floreninijem. Vzgojila sta dva sinova: Oskar je še študent univerze, Peter pa je med nami že znani arhitekt, saj so načrti za Slovenski center v Elthamu njegovo delo. Družina je dospela v Avstralijo preko tržaškega taborišča v decembru 1954. Pripeljala jih je jadja "Fairsea". Najprej so si zgradili svoj domek v St. Albansu, pozneje pa se preselili v St. Kildo, kjer žive še sedaj.

Prvo igro na našem balinišču je zaigral odbor Planice

Na večer 25. junija smo ob krsti pokojne Ivanke v naši cerkvi zmolili rožni venec, maša zadušnica pa je bila naslednji dan ob dveh popoldne. Pokopali smo jo na keilorskem pokopališču, kjer bo čakala vstajenja.

Iskreno sožalje vsej Floreninijevi družini in sorodnikom v domovini, pokojnico pa priporočam v spomin in molitev.

● Vreme za Telovo smo imeli lepo in procesija je mogla iti okrog cerkve, nato pa smo imeli blagoslov pred cerkvijo na vrhu stopnišča. Res je ta naša vsakoletna procesija kaj skromna, pa vendar je domača. Otrok, ki so potresali cvetje pred Najsvetejšim, je bilo še kar precej. Škoda, da je za narodne noše tako težko dobiti ljudi. Doma smo se pa včasih topli, kdo jo bo oblekel . . .

● O žegnanju še nimam kaj poročati, ker bo šele to nedeljo. Zakuska po maši v dvorani je postala že navada in se nanjo radi zberemo. Odkar deluje Društvo sv. Eme, imam za ta dan vsaj s kuhinjo manj skrbi: članice so res požrtvovalne in vse je v redu pripravljeno. Za domače melodije pa bo poskrbel naš orkester BLED in svoje doprinesel k slavlju.

● Za članice Društva sv. Eme sem imel večerno mašo na dan njihove zavetnice (27. junija). Kar lepo število se jih je zbralo. Berili sta brali predsednica Franca Anžinova in gospa Banova (Morda bomo od slej tudi moške bralce lažje dobili, ko jih bo malo sram, da so ženske bolj korajžne!) Opisal sem članicam na kratko življenje sv. Eme, ki jim je tako lep zgled karitativnega dela. Prav bo, da postane ta sv. maša na praznik zavetnice vsakoletno srečanje članic.

● Naši cerkveni pevci so imeli na nedeljo 30. junija svoj piknik. Kljub zimskemu času je bil krasen sončni dan. Takoj po maši so šli na Slovenski griček in Eltham in preživeli vse popoldne v božji naravi. Pesem se je vrstila za pesmijo, da je bilo veselje. — Ob tej priliki bi se jim rad javno zahvalil za trud, saj se tako požrtvovalno udeležujejo tedenskih pevskih vaj in nedeljskega petja na koru. Res ne razumem, zakaj se mo-

ški tako boje priti zraven. (Presneti moški, zopet jih ženske posekajo!) Zbor bi bil prav hvaležen še za nekaj moških glasov.

● MINORES bodo med nami v Melbournu po tretji julijski nedelji, a tokrat samo mimogrede na poti proti Adelaidi, kamor jih bo odpeljal p. Stanko. Iz Južne Avstralije se bodo vrnila za konec julija in bodo ostali med nami v Melbournu do odhoda proti Canberra po drugi avgustovi nedelji. Med tem časom bosta dva koncerta za nas v Baragovi dvorani, koncerti v Morwellu, Wodongi in Geelongu ter St. Albansu. Oglejte si spored, da ne zamudite lepe prilike! MINORES res niso Slaki — njihovo polje melodij je povsem drugo. Kot redovniki gledajo v svojih nastopih poslanstvo, ki hoče na privlačiv in moderen način ustvarjati boljši svet ter voditi h Kristusu.

● V naši cerkvi v Kew bomo imeli SVETOLETNO TRIDNEVNICO v četrtek (1. avgusta) in petek (2. avgusta) zvečer ob pol osmih, zaključek pa pri nedeljski maši (4. avgusta) ob desetih. Pridigal bo p. provincial Martin Vidovič, ki spremlja MINORES. Lepa prilika za duhovno obnovo, ki jo vsi potrebujemo. Pridite v čim večjem številu!

● Ker so trije med člani ansambla letošnji novomašniki, bomo imeli v nedeljo 4. avgusta ob desetih PONOVI TEV NOVIH MAŠ. Bo lepa domača slovesnost somaševanja vseh treh, prejeli bomo tudi novomašni blagoslov in dobili boste spominske podobice. Zopet lepa prilika za vse, da prisostvujete in ste ta dan med nami v Kew!

Novomašniki bodo maševali tudi v Morwellu pred koncertom (sreda 7. avgusta). Maša bo ob šestih zvečer, nato gremo v farno dvorano. Tamkajšnje rojake naprošam, da se med seboj pogovore glede zakuske. Dalje bodo maševali na nedeljo 11. avgusta ob 11.30 v Geelongu (Bell Park, običajna nedelja in ura slovenske maše!), popoldne isto nedeljo pa tudi v St. Albansu ob petih (Tudi za St. Albans je to običajna nedelja in čas redne slovenske maše!) Ker sem dobil na razpolago farno dvorano, se bomo tam srečali po maši na kratek koncert. Tamkajšnje rojake naprošam, da to izven cerkveno srečanje vsaj malo organizirajo.

Ponovitev novih maš bo tudi v Adelaidi na četrto nedeljo (28. julija) ob štirih v Hindmarshu, pa tudi v Berriju, S.A., pred koncertom.

● Krstile so v tem mesecu sledeče družine: 8. junija so iz Bulleena prinesli Sonjo Marijo, ki je razveselila družino našega cerkvenega pevca Ivana Horvata ter Otilije r. Zalik. Isti dan je bil krščen tudi Jurij Jožef, novi član družine Srečka Boguta in Mire r. Jandrič, Cheltenham. — 10. junija je bila krščena 21-letna Jagoda Marija Ilič, ki se je za prejem zakramenta z večmesečnimi inštrukcijami res lepo pripravila. — Mibaela Johna je dobila družina Aleksandra Kodila in Ane r. Dovgan, Doncaster. Krstna voda ga je občila 23. junija.

— 30. junija pa so h krstnemu kamnu prinesli iz Moonsee Ponds: Milan Mladen je sinko Ivana Vorušiča in Katarine r. Katana. — Vsem družinam naše čestitke!

● Slovenski poroki naj tokrat omenim dve: Obe sta bili na soboto 29. junija. Leslie Anthony Guy Ritchin je pred našim oltarjem obljubil zvestobo Mariani Lini Svetičič. Zenin je angleško-francoskih staršev, rojen in krščen v Indiji, nevesta je že v Avstraliji (Ballarat) rojena hči slovenske družine. — Janez Mesarič pa je podal roko Zdenki Pavlovič. Zenin je Prekmurec, rojen v Satahovcih in krščen v Murski Soboti, nevesta pa je iz hrvaškega Pčelčiča (krščena v Suhem Polju), je pa dolga leta živela v Sloveniji.

Obema paroma naše iskrene čestitke!

● Balinišče, ki nam ga je za cerkvijo uredil delovni odsek društva PLANICA iz Springvala, je končano. Pod vodstvom Pavla Sedmaka je nastala ta nova pridobitev našega centra, največ v veselje očetom, ki med slovensko šolo čakajo svoje otroke. Na nedeljo 16. junija po maši smo balinišče odprli s prvo igro: balinske krogle so vrgli člani odbora PLANICE s predsednikom vred. Bilo je prijetno domače in tudi slovenska pesem se je oglasila. — PLANICI, zlasti pa še delavcem na balinišču, naj se na tem mestu še enkrat prav iz srca zahvalim!

● Večerno mašo bomo poleg dni svetoletne tridnevnice, ki sem jo zgoraj omenil, imeli še v petek 26. julija (Sv. Ana), na torek 6. avgusta (praznik spremenjenja Gospodovega) in na četrtek 15. avgusta (zapovedan praznik Marijinega vnebovzvetja).

● Slovenci v Wodongi in okolici bodo imeli svojo redno mašo na tretjo julijsko nedeljo (21. julija) v cerkvi Srca Jezusovega. Povejte še drugim!

● Že dolgo nisem omenil našega FONDA, ki ga zbiramo za nakup DOMA ZA OSTARELE kje v bližini slovenske cerkve. Naša nabirka v ta namen ima danes kar lepo vsoto \$8,049.44. Letošnjih junijskih obresti v teh številkah še ni vključenih. Pri vseh nabirkah sem poudarjal: Zrno na zrno — pogača . . . Tudi ta nabirka raste nekako tiho in na drobno, raste pa le. Tudi najmanjše darove hvaležno sprejemamo. Lepa je navada darovati kaj v spomin na svojo pokojno mamo ali očeta, morda v spomin znanca ali prijatelja. Gotovo je dar našemu fondu več vreden kot pa cvetje na grob, ki že drugi dan izgubi vso svojo lepoto.

Upam, da se nam bo v doglednem času ponudila kaka ugodna prilika blizu naše cerkve. Najboljša bi bila hiša in svet za lurško votlino — tja preko rad poškilim z željo v srcu, da bi nam Bog pomagal, kadar bo naprodaj . . .

Vsekakor iskren Bog plačaj vsem, ki ste Fond za dom za ostarele podprli doslej. Vsem, ki nam je naš verski center pri srcu, tudi no našo zadevo toplo priporočam!

Izpod Triglava

NOVOMAŠNIKOV imamo letos v Sloveniji 41. Število je padlo od lanskega in predlanskega leta, a je še vseeno za majhno deželico kar visoko. Je pa res, da je še vedno dosti izpraznjenih mest in jih tudi to število ne bo napolnilo. Povojne rane težkih izgub se še niso zacelile. Preveč starih duhovnikov je umrlo, ali pa so zaradi starosti in bolezni nesposobni za redno dušno pastirstvo. Bo treba še in stalno moliti za poklice, za naše novomašnike pa tudi, da bodo vztrajali na začetni poti, ki ni lahka. — Tri izmed novomašnikov bomo kmalu srečali v Avstraliji med MINORES.

Tudi letos prevladujejo novomašniki iz kmečkih družin: 24 je njih število. Iz delavskih družin jih je osem, štirje iz delavsko-kmečkih, eden iz obrtniške, štirje pa iz uslužbenske.

Eden izmed novomašnikov izhaja iz župnije, kjer že 66 let ni bilo nove maše, sedem pa iz župnij, ki so imele svojega novomašnika tudi lansko leto. Trinajst letošnjih novomašnikov je iz župnij, ki bodo letos prvič po vojni imele v svoji sredi novomašnika.

100-LETNICO ZADRUŽNIŠTVA so 3. junija proslavljali v Ljubljani in prav ironično je, da so morali ta dan podeliti Kardelju posebno združno priznanje prav kmetje sami, predstavniki tistega stanu, ki so ga oblasti vsa leta po vojni sistematično uničevale in ga spravile ob tla. Zanimivo je tudi, da so šli pri obletnici tako daleč nazaj. Pred sto leti je namreč cesar Franc Jožef s svojo cesarsko-kraljevsko dunajsko vlado izdal zakon o združništvu svojih avstrijskih dežel. Pri vsem tem pa strogi molk o vsem dolgem razvoju slo-

venskega združništva v teku desetletij pred drugo svetovno vojno. Molk o dr. Janezu Evangelistu Kreku, ki je imel največ zaslug za slovensko združništvo. Saj je bila Slovenija v združništvu ena najbolj razvitih dežel in so bile zadruge gospodarski temelj najširših množic slovenskega naroda. Molk o vsem tem naj dokaže, da Slovenija pred prihodom sedanje oblasti ni imela prav ničesar.

Resnica je malo drugačna. Prva "rajfajzovka" je bila pri nas ustanovljena poleti 1894, naslednje leto pa že Zveza kranjskih hranilnic s tajnikom Krekom, leta 1898 pa razširjena "Gospodarska zveza" kot nova centrala. Samo Združna zveza je imela leta 1915 že 590 združničnic, leta 1937 pa so centrale po Sloveniji povezovala že 1677 združnic, med katerimi so imele samo kreditne zadruge (498 po številu) 155.977 članov. Ostale zadruge so bile nabavne in prodajne, mlekarke, živilno-rejske, kmetijske, vinarske in sadjarke, združne elektrarne, stavbne, obrtne itd. . . .

O vsem tem na proslavi stoletnice seveda ni bilo govora, saj mlajši rod o vsem tem ne sme vedeti. S tem bi namreč tudi priznali, kako so vso to mogočno združno zgradbo ob nastopu oblasti uničili sami, da so jo nadomestili s svojo socialistično strukturo in z njo pritisnili slovenskega kmeta ob tla. Proslavljati stoletnico razglašala cesarja Franca Jožefa o združništvu je bil vsekakor boljši izhod, četudi poznavalcu razmer zveni kot kaj smešno dejstvo.

DA SO NA BREGU PRI PTUJU našli z vrtnjem odlično zdravilno vodo, smo že poročali. Ždaj že delajo načrte za izgraditev letnega in zimskega kopalnišča, ki naj bi bil gotov v dveh letih. Rekreativski center bo gotovo hitro pritegnil tisoče turistov, ki bodo v Ptuj iskali zdravje.

POP FESTIVAL so priredili 10. in 11. maja tudi v Ljubljani. Res ni obsegal takega formata kot kak Woodstock ali naš Sunbury, a začetek je in šlo bo dalje za ostalim mladim svetom. Že plakati so obetali: "Poslušali bomo, noreli, plesali, se veselili, ploskali, žvižgali, cepetali, migali in se predajali užitek vseh vrst . . ." Časopisi so se o zadevi precej razpisali, saj so policijske oblasti menda po zaključku festivala našle celo

Nameravate potovati skozi Italijo in obiskati RIM?

V RIMU sta Vam po zmernih cenah na razpolago dva slovenska hotela:

Hotel BLED IN **Hotel DANIELA**

Via S. Croce in Gerusalemme, 40
00184 — ROMA (Tel. 777102 in 7579941)

Via L. Luzzatti, 31
00185 — ROMA (Tel. 750587 in 771051)

Lastnik: Vinko Levstik

Zmogljivost: 85 sob, 150 ležišč. Vse sobe imajo lastno kopalnico, telefon in ostale moderne udobnosti. Postreženi boste v novi slovenski restavraciji. Osebjem je pretežno slovensko. Počutili se boste res domače.

DOBRODOŠLI!

187 gramov hašiša, nekaj brizgalk, ostanke opija in podobno, z alkoholom pa udeleženci tudi niso štedili. Pisali so tudi o gorah smeti, ki so jih pustili po festivalu, drugi pa so se potegnili za mlade, da je smeti veliko po vsaki hokejski tekmi v isti dvorani. Vsekakor: mladina hoče tudi doma kot povsod po neumnem svetu noreti brez smisla, v svobodi brez meja, v omami nar kotizma, brez misli na jutri ...

MARIBOR je že znan po svoji mednarodni razstavi cvetic. Letos je bila že osma in sicer od 25. maja do 2. junija. Poleg slovenskih vrtnarskih podjetij so sodelovala tudi dve hrvaški, dve avstrijski in dve nizozemski podjetji; dalje po eno podjetje iz Nemčije, Italije in Madžarske. Na razstavi so prikazali proizvodnje rezanega cvetja in lončnic, sadike za parke in vrtove, pa tudi opremo za akvaristiko. Poročilo pravi, da so se razstavi pridružili tudi čebelarji s svojimi panji in čebelarstvo opremo. Končno je res: čebelica in cvetka gresta skupaj, pa tudi panj in vrt.

LOJZETA DEMŠARJA, dolgoletnega slovenskega jezuitskega misijonarja v Indiji, so 7. marca doma z vsem spoštovanjem, hvaležnostjo in občudovanjem pokopali. Mož je veliko pomagal znani materi Tereziji, ko je ustanavljala svojo redovno družbo za pomoč najrevnejšim. Angleške oblasti so mu po vojni za njegovo življenjsko delo dale najvišje odlikovanje, ki pa so mu ga na poti domov ukradli. Pri tem je pokojni misijonar hudomušno izjavil: Bog mi je dal s tem samo znamenje, naj ne delam za odlikovanja, ampak samo zanj!

OKROG 400 MUSLIMANSKIH DRUŽIN živi v Ljubljani, pa tudi med 140.000 delavci iz južnih republik je precej muslimanov. Želijo imeti svojo džamijo in vse kaže, da jo bodo dobili ob Tomačevski cesti za Bežigradom. Slovenski katoličani podpirajo njihova prizadevanja, pri tem si pa gotovo žele, da bi tudi sami dobili še nekaj dovoljenj za gradnjo cerkva. Ljubljana vidno raste na vse strani — očitno bi potrebovali desetino novih fara, dovoljenje pa je bilo izdano komaj eno za vse mesto v treh desetletjih.

V MAJU JE ZASEDAL v Belgradu 10. kongres jugoslovanske komunistične partije, na katerem nam je razkrila svojo zaskrbljenost zlasti posebna komisija za razvoj partije. Številke so res zanimive. Ob koncu leta 1972 je jugoslovanska KP štela komaj 1.006.285 članov, nič več kot 5% vsega prebivalstva. Ta odstotek ni prav nič večji, kot je bil v letu 1950, pet let po končani vojni. Zanimiva je ugotovitev, da je samo v letu 1972 nad 140.000 članov prostovoljno ali prisiljeno zapustilo partijo. Tudi niso nič kaj radi priznali dejstva, da znaša odstotek delavcev v partijskem članstvu komaj 30%. Naravno, da je bilo na kongresu mnogo besed o načinu pridobivanja novih članov med delavstvom in o okrepitevi centralizacije partije.

KULTURNA DEDIŠČINA naše Škofje Loke res ni majhna. Nedavno so pri napeljevanju centralne kurjave v starodavni cerkvi sv. Jakoba odkrili kriptu, za ka-

tero še niso vedeli. Začeli so tudi z renoviranjem Poljanskih mestnih vrat, ki so bila eden glavnih vhodov v utrjeno srednjeveško Škofjo Loko. Vrata, most in stražni stolp so odkrili lani ob nameščanju kanalizacije.

IZREZEK IZ "NOVEGA TEDNIKA", ki je glasilo občinskih organizacij SDZL Celje, Laško, Slovenske Konjice, Sentjur, Šmarje pri Jelšah in Zalec, nam v pismu bralke govori o kravi, ki jo je videla na cesti. Privezana za avto je tekla po cesti Presečno—Dobje, v avtu pa so sedeli smehljajoči se možje milice. Ozadje slike pa je ta, da so to sedemmesečno brejo kravo vzeli iz zaklenjenega hleva nekemu kmetu v Slatini pri Dobju, ker ni mogel plačati svoje obveznosti za starostno pokojnino. Pri drugem kmetu pa so iz istih vzrokov vzeli prašiča, pa jim je na srečo ušel.

"Nemogoče! Kaj takega se zgodi v današnjem socializmu! . . ." vzklika ta ogorčena bralka. Še kaj drugega se je zgodilo in se še dogaja na račun in v imenu "socializma". . .

LOG PRI VIPAVI je bil 16. junija kraj svetoletnega romanja. Zbralo se je okrog 1500 romarjev od blizu in daleč, med njimi je bil koprski škof dr. Janez Jenko. Za romanje ni bilo nobene hrupne propagande, pa tudi vse srečanje na božji poti je potekalo v pravem duhu svetega leta.

MELBOURNSKI SLOVENC!

Kadar potrebujete **TAXI TRUCK** za selitev in podobno, se boste za **MAKSOM HARTMANOM** po domače pomenili za čas prevoza, delo pa bo opravljeno dobro in po konkurenčni ceni.

Kličite čez dan: 311 6366

RAPID TRANSPORT SERVICES PTY. LTD.

(vprašajte za Maksa Hartmana!)

Ob večernih urah

kličite Maksovo številko doma: 850 4090

Urarsko in zlatarsko podjetje:

ALEXANDER WATCHMAKER & JEWELLER

31 The Centre, Seven Hills, N.S.W.

(nasproti postaje)

Telefon 622-1408

vam nudi 20% popusta na vsa popravila ur in zlatnine (šest mesecev garancije) in 5% na vse nakupe. Engraviranje imen brezplačno. Sydneyjski rojaki, pridite in se sami prepričajte o ugodnih pogojih.

Priporočata se

Edvard in Kristina ROBNIK

V Ain-Karimu so na ploščah z Magnificatom med slovanskimi jeziki zastopani še hrvaški, češki, poljski, slovaški, ruski in ukrajinski jezik. Nekaj sličnega je pri novi baziliki v Nazaretu, kjer so razni narodi zastopani z Marijinimi podobami in bomo prihodnje leto dobili mozaik Marije Pomagaj tudi Slovenci.

Po izročilu Janez Krstnik ni bil rojen na domu, kjer sta se srečali Elizabeta in Marija. Družina je imela namreč na severni strani Ain-Karima še eno hišico, nekako pristavo. Sem se je umaknila Elizabeta, da je zadnje mesece pred porodom preživela v miru pred vaškimi radovedneži. Saj je veljala za nerodovitno in je njeno pričakovanje otroka v starosti gotovo vzbujalo mnogo govorenja. Tudi Zaharijeva izguba govora (ker ni verjel angelovim besedam) je zavijala vse dogodke v skrivnostnost, ki ni mogla neopažena mimo ljudi. Marija je ostala pri Elizabeti na tej pristavi verjetno prav do poroda, da ji je stregla.

Nad tem krajem se danes dviga lepa bazilika Janezovega rojstva. V spodnji cerkvi, ki je ohranjeno mesto rojstva, so prikazani v slikah prizori iz življenja Kristusovega predhodnika.

Ko je oče Zaharija po Janževem rojstvu spregovoril, je izrekel v svoji hvalnici Bogu preroške besede:

„... In ti, dete, boš prerok Najvišjega, pojdeš namreč pred Gospodom pripravljat mu pota...“ (Lk 1, 76).

Iz poročil svetega pisma vemo, kako so se te očetove besede kasneje na sinu Janezu Krstniku zares uresničile.

Mesto Betlehem danes

V času obiskanja...

MESTO ROJSTVA

Poslušajte vsi ljudje,
sveti Jožef v mesto gre:
Sveti Jožef in Marija
gresta v mesto Betlehem...

Tam na gmajnci, v revni štalci,
je rodila Jezusa...

V nobeni pesmi ni ljudska duša tako zaživela, kakor ravno v božični. K temu lahko dodamo: noben kraj Svete dežele verniku ni tako privlačen, kot ravno Betlehem. Ko palestinski romar obiskuje svete kraje, ga prav mesto Jezusovega rojstva nekako najbolj pritegne in prevzame.

BETLEHEM je že v osmem stoletju pred Kristusom omenil prerok Mihej v svoji prerokbi kot "majhen" med okraji Judovega rodu. Takole pravi:

"A ti, Betlehem-Efrata, majhen si med Judovimi ti-sočnijami; iz tebe mi izide on, ki naj vlada v Izraelu: njegov izhod je od nekdanj, iz dni starodavnosti" (Mih 5, 1).

Prvotno se je kraj imenoval Beth-Lahamu, po babilonskem božanstvu, ki so ga častili tudi tamkajšnji Kananejci. Ko so se za njimi naselili v kraju Hebrejci, so dali imenu hebrejsko obliko in pomen. Beth-lehem bi se po naše reklo Hiša kruha. Ker se je v kraju najprej naselila Efratova rodovina, se je imenoval tudi Efrata, kar bi pomenilo "bogata sadov". Iz Izaijeve (Jesejeve) veje se je tu rodil kot pastirček poznejši kralj David, ki je kraljeval v letih 1000 — 960 pred Kristusovim rojstvom. Da sta bila Marija in Jožef iz njegovega rodu in sta zato morala na popis v Betlehem, smo že slišali. Mesija je bil po prerokbah napovedan iz rodu Davidovega, zato so kasneje Kristusa tudi večkrat nazivali "Davidov sin".

Tudi v Jezusovem času je bil Betlehem le neznamenita vas. Z okolico vred najbrž ni štel niti tisoč prebivalcev. Povečini so bili pastirji in revni kmetje. Pač pa so tod mimo potovale karavane iz Jeruzalema v Egipt. Zato je bilo med popotni-

"Ampak blizu NOVE ZAVEZE bo treba le ostati, ali pa nismo več kristjani. . . " Zadnji stavek p. Bernarda bralcem MISLI.

ki znano betlehemsko gostišče "Kanaanski han", zgrajeno že stoletja pred Kristusovim rojstvom. Seveda ni bilo to gostišče prav nič podobno našim gostilnam ali hotelom. Bil je to velik ograjen kvadratni prostor, morda z eno skupno sobo za počitek ljudem, popotna živina pa je nočevala v sredi pod milim nebom. Razumljivo, da za porod natrpani kraj ni bil prav nič pripraven. Da je zaradi popisovanja v Betlehemu mrgolelo tujcev in so bila tudi zasebna stanovanja polna nočevalcev, nam je za čas Jezusovega rojstva jasno. Očitno je bilo, da bo za pričakujočo mater Marijo edini mirni kotiček izven naselja, v eni izmed številnih votlin, ki so služile čredam in pastirjem za zavetje pred dežjem in mrazom. Ta betlehemska pastirska votlina ima najstarejšo in najuglednejšo izvenevangeljsko pričo v palestinskem rojaku mučencu Justinu, ki je že v drugem stoletju pisal o njej.

Betlehem najdemo na zemljevidu devet kilometrov južno od Jeruzalema in ima 770 metrov nadmorske višine. Leži na robu zapuščene in neobdelane stepske pokrajine, ki služi še danes le za ovčje pašnike. Iz Nazareta do Betlehema je po današnji cesti kaj dolga pot 150 km — v Kristusovem času za počasnega oslička z nosečo ženo in tovorom na hrbtu gotovo polnih štiri dni potovanja.

Današnji romar bo obiskal Betlehem iz Jeruzalema. Šel bo skozi takozvana "Damaščenska vrata" proti jugu. Danes se ne more potovati po stari cesti, imenovani "cesarski", ki je svoj čas vezala obe mesti. Saj gre ta preko izraelskega področja. Zato vodi proti Betlehemu popolnoma nova avtocesta, ki mora seveda okrog in je zato daljša. Svet na obe strani je skalnat in pust. Le tu pa tam kaka oljka ali smokva, redko grmičevje in tu pa tam morda šop škrlatnih anemon in ciklam. Prijetno je zagledati pred seboj na po-

bočju dveh sorodnih gričev malo belo mestece, v katerem živi danes okrog 8.000 prebivalcev. Na drugi strani pa se zopet začena puščava, ki se nagiba proti Mrtvemu morju: podobna je kipečemu svincu, ki se bo vsak hip strdil.

Že cesar Konstantin je leta 325 ukazal nad votlino Rojstva zgraditi veličastno baziliko, ki še danes stoji kot najstarejša krščanska cerkev. Celo perzijski osvajalci Palestine leta 614 je niso opustošili, enako ne borbeni muslimani kasnejših stoletij. Razlagajo, da ji je turški polmesec kot edini cerkvi Svete dežele prizanesel zato, ker je na pročelju slika svetih treh kraljev, ki časte Jezusa. Eden od kraljev je upodobljen v muslimanski noši in muslimani so v njem videli nekako utelešenje, posebljenje svojega naroda.

Slap Peričnik s svojo moko lepoto

VODA je tako vsakdanja stvar našega življenja, da nanjo niti ne mislimo, dokler je ne pogrešamo. In vendar vse naše življenje zavisi od nje. Zato bi vam rad s tem člankom v kratkem prikazal VAŽNOST VODE v našem življenju, kakor tudi njeno važnost v geološkem času in razvoju ter razvoju življenja na splošno. Saj je voda ena najbolj splošnih mineralov na Zemlji: pokriva skoraj 70% zemeljske površine. Voda je tudi glavni del zemeljskega ozračja, ki je za obstoj življenja na Zemlji najvažnejše.

Kot sem omenjal že v prejšnjih člankih, na naši Zemlji prav nič ne miruje. Z drugo besedo: vse po svoje živi in se spreminja. Da vzamemo za primer vodo: izhlapeva iz morij, jezer in rek, se v formi hlapov dvigne v višine, tam pa se pod meteorološkimi pogoji spremeni nazaj v vodo in pada na Zemljo v obliki dežja . . .

Ste že kdaj pomislili, kaj je dež in kaj nam pomeni? Kakšno zvezo ima dež z našim življenjem? Kakšen vpliv ima dež na vse okoli nas: na rastlinstvo, živalstvo, zrak . . .? Odgovor na to vprašanje ni enostavna zadeva. Prav kratki in splošni odgovor pa bi bil kar lahko tale: VODA JE ŽIVLJENJE!

Ko voda v svojem procesu spreminja zemeljsko površino, spreminja tudi rastline, živali in nas. Prav delo vode oz. dežja je glavni vzrok lepote naše Slovenije.

Skrivnost življenja — voda

Š. OZIMIC, B.Sc. (Geology), B.M.R., Canberra, A.C.T.

Ko primerjamo Slovenijo in našo novo domovino Avstralijo, vse občutne razlike upravičeno povežemo z delom in količino vode v eni in drugi deželi. Vse rastlinstvo, pa naj bo doma v Sloveniji ali pa v Avstraliji, je bilo ustvarjeno, da bo uspevalo v vsakem kraju. A vse to ustvarjanje je šlo skozi komplicirane faze in milijone let razvoja z ozirom na vodne pogoje. Enako živalstvo: prvotno življenje, pravijo znanstveniki, je bilo namenjeno vodi. Seveda je razvoj našel pogoje, da se lahko živi tudi izven vode, a pogoji v vodi so brez dvoma boljši. Poglejmo za primer samo razliko med ribo in žabo! Obe živali sta vodni živali, le da je riba vedno v vodi, žaba pa v vodi in blizu vode. Če bi se žaba znašla daleč od vsake vode, potem bi poginila: uničilo bi jo hitro izhlapevanje vode iz telesa. Če bi pa bilo v novem okolju vsaj nekaj mokrote, bi žaba verjetno vseeno živel. A v tem primeru bi bilo nemogoče njeno razmnoževanje in bi žabe izumrle. Za obstoj rib in žab je voda nujna za odlaganje jajčec — voda prevzame vlogo matere in poskrbi za obstoj teh živali.

Vse razmnoževanje življenja kakor življenje samo je stoodstotno odvisno od vode in samo vode. In če priznamo Stvarnika našega planeta, bomo rekli, da je dal za skrivnost vsakega življenja posebno moč ravno vodi. Naša osebna vez z vodo je še danes najvažnejša za naš obstoj. Ves človeški razum in vsa moderna tehnologija, ki ustvarja nadomestke za vse mogoče, te naše nujne zveze z vodo ne more preskočiti. Brez vode ni življenja. Brez vode človek ne more zdržati več kot tri do štiri dni. Če imamo na razpolago vsaj pitno vodo, pa bi po zdravniških poskusih brez vsake hrane lahko zdržali skoraj en mesec.

Zanimivost zase je, na katero ne mislimo, da je vsak človek kot poedinec tudi nekaka riba: vsakdo izmed nas je prvih devet mesecev življenja preživel v vodi. Za dete diha mati in mu škrg ni treba, a ves razvoj notranjih organov in zunanjih delov telesa se je do možnosti rojstva in samostojnega življenja dogajal pod materinim srcem v vodi — MATERIN OCEAN bi jo lahko klicali. Saj se življenje začne, ko je dete spočeto, ne ko je rojeno. Naj bo ta zadeva jasna tistim, ki se potegujejo za uzakonjenje splava, o katerem je tudi med nami žal toliko napačnih idej.

Znano nam je tudi, da dete prvih par dni po rojstvu izgubi na težini. Zakaj? Ker je njegovo telesce takoj po rojstvu podvrženo izhlapevanju vode, dočim je bilo v "materinem oceanu" popolnoma zavarovano prav v vodi, ki izhlapevanju iz telesa ni dala prilike.

Izhlapevanje vode iz telesca po rojstvu je nujna zadeva, saj je kožica novorojenčka zelo tanka in se mora šele navaditi na odprto atmosfero. Po nekaj dneh otrok premosti izgubo: s hranjenjem začne rasti in zopet pridobivati na teži.

Vse razumevanje človeškega telesa in njegove zveze z vodo gre daleč nazaj v zgodovino — v Grčijo, kjer je okoli leta 460 pred Kristusom živel Hipokrates, ki ga imenujemo očeta medicine. Takrat so modreci začeli učiti svoje spoznanje, da so vse stvari na svetu sestavljene iz štirih elementov: vode, zemlje, zraka in ognja. Dali so torej priznanje VODI. Je pa vzelo še dolga stoletja, da smo temeljiteje spoznali človeško telo, pa kljub temu je v mnogih rečeh tudi moderni medicini še danes velika uganka. Vsekakor je bila presenečenje znanstvenikom na tem polju ugotovitev, da je naše tako skrivnostno in komplicirano telo sestavljeno iz 70% — vode. Torej zopet voda — kot glavni sestavni del človeškega telesa!

Iz katerega koli zornega kota gledamo življenje, ne moremo proč od vode. Tista prva molekula vode, ki je nastala iz vulkanskih plinov in padla na golo zemljo pred 4500 milijoni let, je dala začetek pogojev vsemu,

kar danes živi. Zanimivo: številka 4500 milijonov let od takrat do danes je skoraj isto število, kot je število udarcev srca stoletnega človeka od rojstva pa do smrti. Če bi vsak udarec srca stoletnika predstavljal eno leto, potem bi komaj polovica zadnje ure njegovega življenja predstavljala čas, ko so znanstveniki začeli iskati zvezo med vodo in življenjem, oziroma človeškim telesom. V tem kratkem času je človek poskušal dognati sebe in svoje telo, kakor tudi svojo okolico, v kateri živi in od katere njegovo življenje zavisi.

V zvezi s tem dejstvom bi rad omenil in poudaril še enkrat, da se moramo zavedati resnice: čeprav nam moderna tehnologija nudi veliko — ne more pa nam ustvariti naše resnične baze življenja — VODE. Danes živimo v kritičnem času vseh vrst dvomov — ne le verskih, tudi znanstvenih. Kljub modernim raziskavam je v nas, okrog nas in pred nami še vse polno skrivnosti, ki jih rešiti ne moremo. Človeštvo pri vsej znanosti mora priznati, da življenje le ni v naših lastnih rokah, pač pa v rokah Nekoga, ki ga mi ne moremo nadzirati niti popravljati njegove stvariteljske moči. Lahko samo občudujemo njegovo stvariteljsko delo, ga spoštujemo in častimo.

P. BERNARD AMBROZIČ O.F.M.

PAMET SE JE ODPRLA

Povest iz zgodnje mladosti

Nadaljevanje

(12. RAZBURKANA VELIKA NOČ)

„Ljubčki moji, le pogledjte, kaj vse sem vam prinesla! Pirhov in potice! Tako ste pridni, da vam moram kaj dati. Za veliko noč bi ne bilo prav, če bi nič ne dobili od mene. Še Tičetu bom kaj dala, čeprav je že študent in ga ne štejem med otroke . . .“

Začela nam je deliti in se je delala, kakor da ima res cele koše dobrot za nas. V resnici je bilo vsega skupaj toliko, da je imel komaj vsak kaj v usta nesti. Čisto dobro sem videl, da se zdi teta tudi Tičetu smešna. Pač ni bila pripravljena na to, kar je tako nepričakovano našla pri nas. Ostali smo trdi. Z vso svojo sladkostjo nas ni mogla otajati.

Teta ni prenehala z besedami. Venomer je žgolela. Menda se je bala, da bi kdo kaj vprašal. Nazadnje je sedla med nas.

„Zdaj vam bom povedala lepo storijo. Vem, da radi poslušate. Zdi se mi, da že dolgo dolgo niste slišali nobene storije od mene. Pa je že tako, da zmerom kaj vmes pride. Le čakajte, kaj bi vam danes povedala? O, že vem! Tega vam še nikoli nisem pravila. Pogledjte skozi okno! Vidite tisti hrib, ki mu pravimo Gradišče? Ali pa tudi veste, zakaj mu tako pravimo? Najbrž ne. V starih časih je stal na vrhu hriba grad. Grad je velika hiša, na vso moč trdno zidana. In še okoli hiše je visok in debel zid. Tak

ŠE NEKAJ MISLI kot nadaljevanje k članku, ki je bil objavljen na tem mestu zadnje številke! Nekaterim je morda le odprl oči glede obveščanja, saj zaradi razdalje nismo bolj zavarovani od švice ali katere koli dežele z našimi izseljenci. Morda prav zaradi tega še manj in nove metode zblizevanja so kaj zavite ter prav zato nevarne. Da mora posameznik najti uradno zvezo, če hoče dobiti vizo oz. potni list za obisk domačih, je razumljivo. Njegova oseba zadeva je, če bo ostal le pri „uradnem“. Ne razumem pa nepotrebnih takozvanih „vljudnostnih odnosov“ pri kakih društvih, če hočejo ostati zares neodvisna in nepolitična. Verjamem, da so prav ta največja vaba in zaželjeni uspeh večji kot pri kateremkoli posamezniku. Dobiti v roke trdnjavo je gotovo večjega pomena kot pa zajeti enega vojaka nekje ob fronti. Ne pozabimo pa pri tem, da trdnjava ne pade samo z dolgim obleganjem — tudi ena sama oseba lahko odpre vrata od znotraj . . .

Nedavno so padli neosnovani očitki, ki jih ne morem kar tako pozreti: „Tudi vi in uredništvo MISLI sta na isti poti. Saj smo brali . . .“ Kdor tako misli, pač naseda namenu tiskanega poročila, ki je preračunano v zavajanje bralca. Drugače si

res ne morem razložiti objave. Stara zgodba, ki sem jo že doživljal in jo bom verjetno še. Prav zaradi delnega uspeha v našem primeru pa potrebuje osvetlitve.

Sydneyski TRIGLAV je v zadnji številki objavil vest, da je med svojim obiskom Avstralije svetnik Zveznega sekretariata za informacije v Belgradu obiskal tudi urednika MISLI. Melbournski VESTNIK je novico ponatisnil in ji dal "važnost" z velikimi črkami naslova. Res se vprašujem čemu. Sam sem hotel z molkom mimo kot običajno, saj ni prvič, da me obletavajo in iščejo sodelovanja. Ker nočem biti niti osebnosti niti kot urednik MISLI nikomur za žogo, moram pojasniti svoje:

Da, obisk je bil kaj "zanimiv". Pristal sem nanj po telefonski prevari, da bi me rad obiskal član jugoslovanske pevске skupine, ki je prav takrat gostovala po Avstraliji. Prišel pa je tovariš svetnik z lansko junijsko številko MISLI v žepu (Zakaj ravno junijsko ni težko uginiti!). Ne bom rekel, da ni bil prijazen — končno je bil gost, četudi se je sam povabil. Tudi jaz sem mu kaj vljudno razlagal svoja mnenja in celo argentinski letošnji "Zbornik" sem mu poklonil. O marsičem sva se menila. Mož ni tajil množičnih pokolov, tudi tistih po končani vojni ne, le kaj neokretno jih je zagovarjal. Med razgovorom sem namerno večkrat omenil Izseljensko matico kot državno ustanovo z gotovim namenom — nič ni ugovarjal in me popravljaj. Povedal je tudi, da o kaki "narodni stvari" s strani domače oblasti ni govora. Torej le "dialog", ki naj bi se končal z "vljudnostno predajo" . . . Hvala

grad je bil na Gradišču pred sto in sto leti. To je bilo takrat, ko so še prihajali v deželo Turki. Zdaj seveda tistega gradu že davno ni več, pozna se pa na Gradišču še zmerom, kje je stal grad. Kar je bilo zidu v zemlji, je še zmerom tam. Treba je samo majhno kopati v tla. Zdaj bom povedala, kako je bilo takrat, ko je stal tam visok grad . . ."

Storija je bila seveda zanimiva, da nas je teta potegnila za sabo v čisto drug svet. Hudo nam je bilo, ko smo poslušali, kako so lepe grajske gospodične milo jokale, ko so prišli Turki pod Gradišče in začeli plezati po skalnatem pobočju proti gradu. Meni se je srce tako stiskalo, da mi je zastajala sapa. Nisem utegnil gledati, kako se drži Tiče in otroci. Ves sem bil na Gradišču. Počasi počasi so plezali Turki navkreber, zato so imele grajske gospodične toliko več časa, da so bolj in bolj milo jokale. Še zdaj, po sto in sto letih, se je moralo človeku trgati srce. Teta je pa svojo storijo vlekla in vlekla. Nazadnje so Turki vendar doplezali prav pod grajsko obzidje. Začeli so postavljati lestve — zdaj zdaj bodo udrlj v grad . . .

"O, ti ljubi Bog!"

Mislil bi, da so tako obupno kriknile grajske gospodične, pa sem le prehitro razbraj, da je bila naša mama . . .

Teta je pretrgala storijo sredi besede in planila pokonci. Odprla je vrata v vežo. V silni grozi smo se zganili in pogledali ven. Ob oknu je stala mama in vila roke. Teta jo je mimogrede odrinila in sama pogledala skozi okno. Bilo je videti, da je v trenutku vse razumela. Kakor bi odrezal, je bila vsa drugačna. Z obema rokama je mahala v mamo. Beseda se ji je sunkoma trgala iz grla: "No, zdaj imata! Ali vama nisem dovolj pravila? Bosta vidva spreobrnila pijanca, ja! Pa ravno vidva ga bosta! Ali nisem stokrat rekla: Pijanec se spreobrne, kadar se v jamo zvrne!"

Nastala je velika zmešnjava. Planil sem k oknu, pa ne sam. Vem, da je bil ob meni Tiče, pa menda vsi od otrok, ki so mogli rabiti noge. Videl sem, da po poti gor vodi Žirovčev hlapec našega ata. Drži ga za podpazduho, ata ima pa z neko belo rečjo obvezano glavo . . .

Zajokal sem in vsa hiša je za menoj zagnala strašen plač. Mama se je v veži grabila za glavo, zraven pa mirila teto: "Daj si no do sebe, pa otroke spravi v kraj! Saj vidiš, da moram dol!"

Res se je teta obrnila k nam v hišo. Zadrževala nas je z razprostrtimi rokami kot bi zganjala piščeta. Drugače bi jo bili vsi udrlj za mamo. Teta je bila bolj razburjena kot mi vsi skupaj.

"Da naj vas denem v kraj? Kam naj vas pa denem? Pa čemu naj bi vas dejala v kraj? Saj se človek ne more ponarejati, pa naj je še tako obljubil. Kdo pa more take reči skrivati pred otroki?"

**TOBIN
BROTHERS**
funeral
directors

VIKTORIJSKIM SLOVENCEM

NORTH MELBOURNE,	
189 Boundary Road,	329 6144
MALVERN,	
1382 High Street,	50 4720
SPRINGVALE-DANDENONG,	
505 Princes Highway, Noble Park,	546 7860
MENTONE,	
3 Station Street,	93 2460
FRANKSTON,	
232 Cranbourne Road,	781 2115

NA USLUGO V ČASU ZALOVANJA

Joh, ali jima nisem dosti pravila! Pri miru naj bi pustila Žirovčeve, kot sta jih pustila poprej! No, otroci, nehajte se cmeriti, jaz tega ne prenesem! Ti, bučman, le tiho bodi, saj tako hudo tudi ni! Kmalu bo spet vse dobro. Povedala jima jih pa bom, povedala, da bosta pomnila. Naj bi lepo mene poslušala, pa bi vsega tega ne bilo . . .”

Bilo je vse tako čudno, da sem komaj lovil tetine besede. Saj vseh tako ali tako nisem ujel. Je bila iz sebe, da jo je bilo laže gledati kot poslušati. Kar naprej sem zijal vanjo.

Tedaj sta mama in Žirovčev hlapec privedla v hišo ata. Pogledal je po otrocih in se skušal nasmehnuti. Komaj napol se mu je posrečilo, pa je nakremžil obraz in sedel. S komolci se je nasklonil na mizni vogal. Otroci smo spet smrknili, ko smo se zagledali v njegovo obvezo. Da nismo na glas zajokali, nas je zadržala teta, kije se zmerom obvladovala ves položaj. Venomer je govorila in skakala po hiši. Mamo je porinila na klop pri peči, hlapcu je pokazal vrata.

“Arnike, arnike! Kje imaš arniko?” se je obrnila do mame, zraven se pa delala, kakor da hoče odvezati ruto z atove glave. Ata je bil čisto tih, nalahno je z roko odrival teto, oči so mu pa bile kar naprej na nas. Mami je bilo menda dovolj tetinega početja. Postavila se je v sredo hiše in nejevoljno rekla: “Daj no že mtr, saj vidiš, da ni več treba! Zdravnik ga je obvezal. Legel bo, to je vse.”

Odrinila je teto, ata pa potegnila za seboj v kamro. Trdo je zaprla vrata za sabo.

Še smo bili tihi kot miške. Zazrli smo se v teto, pa nam je bilo v očeh in srih olajšanje. Teta je sicer pozabila na arniko, ne pa na svojo pravdo.

“Sem vama pravila . . . No, zdaj jo je skupil . . . Bosta vidva spreobrnila pijanca . . .”

Tako in pobodno. Kar naprej in naprej. Besede je bolj kričala kot govorila, da bi mama in ata bolj gotovo slišala skozi vrata. Mi smo samo zijali. Nič se nam ni razjasnilo, kaj vse to pomeni.

Končno je mama odprla kamro in pogledala skozi priprta vrata. Samo za hip sem ji videl v obraz. Dovolj sem bral na njem.

“Ali nam res še ne boš dala miru? Vsaj zavoljo otrok nehaj! Če ne moreš molčati, pa pojdi!”

Kamra se je spet zaprla, teta je za hip onemela. Potem je zavajkala: “Spodila me je! To se ji bo pa še pošteno utepalo!”

Obrnila se je in odšla. Še malo nam ni pomahala v pozdrav.

13. VSE PRIDE NA DAN

Dolgo po tisti čudni veliki noči sem živel kakor v omotici. Še danes bi ne mogel povedati, kako smo Tičeta spravili nazaj v Ljubljano in kdaj je ata odložil obvezo. Potem je bilo pri nas vsaj na zunaj vse po starem, jaz sem pa spet hodil v šolo.

Bolj ko sem se prebujal iz omotice, več vprašanj je stalo pred mano. Pa doma ni bilo mogoče nič zvedeti. Mama mi je zabavala, naj na poti v šolo in iz šole hodim sam. Jemljem naj bližnjico, če pa srečam človeka, naj se ne spuščam v pogovor. Samo na šolo naj mislim. Najbolj čudno je bilo to, da je začel ata hoditi k drugi maši, naju z Lušom je pa imel zmerom ob sebi. Izgovarjal se je, da bi se fantek morda izgubil, če bi bil jaz odgovoren zanj . . .

Ne morem povedati, koliko časa je poteklo, da sem imel vse dogodke čedno skupaj zložene. To pa vem, da je imela moja glava silnega posla. A pamet se mi je zmerom bolj široko od-

lepa! Vsaj pri meni iz te moke ne bo kruha. To je belgrajski obiskovalec iz najnjih pogovorov lahko jasno razbral. Če se ta kruh peče kjer koli drugje med nami, mi je prav žal. Teknil bo le tistim, ki so dali moko, izseljencem pa bo draga cena.

Kdor je resnicoljuben in ceni svobodo, me bo razumel in mi dal prav. Dokler bodo MISLI živele, hočejo biti svobodne in se ne bodo vpregale nikomur v jarem! — Urednik.

DAROVI ZA BERNARDOV TISKOVNISKLAD: \$20.— Cvetko Fa-lež; \$16.— Ivan S. Prosenak; \$10.— Virgilij Ferfolja (namesto rož na grob p. Bernarda); \$6.— Rafael Koren, Mario Korva, Tony Golenko, Franc Šveb; \$5.— Alfred Brežnik; \$4.— Guido Florenini; \$3.25 N.N.; \$2.— Ruža Anelli, Milka Kregar, Tony Tukšar, Ernest Rutar; \$1.30 Anton Uršič; \$1.— Ida Zorich, Emil Sfiligoj, Frančiška Šajn, Franc Žele, Stan-ko Zitterschlager, Marko Zitterschlager, Lidija Čušin, Ivanka Kontelj, N.N., Ivanka Žabkar, Ivan Bratina, Jože Oblak, Franc Hartman.

P. EVGEN KETIŠ, AFRIKA: \$102.21 nabrano za lačne misijona p. Evgena na praznik Srca Jezusovega pri maši v Merrylandsu; \$10.— Družina Alojz Žagar.

P. HUGO DELČNJAK, AFRIKA: \$10.— Agata Zupanič; \$2.— Francka Anžin, Milka Kregar; \$1.— Andrew Zacutti.

ZA MOZAIK MARIJE POMAGAJ V NAZARETU preko “MISLI” poslali: \$8.— Družina Alojz Golja.

Dobrotnikom Bog povrni!

Hvala, mama!

Hvala, draga mama,
za ljubezen in srce,
za življenje.
draga mama,
hvala, hvala ti za vse!

V svojem srcu skrivaš
tisoč bolečin in skrbi,
dan za dnem odkrivaš
luč, ki v duši se iskri.

Hvala,
srce moje ti kliče,
hvala
za tvojo skrb!

Hvala, draga mama,
ker si nam dala življenje,
a za se, draga mama,
si zadržala vso bol!
In če enkrat jutri
v daljni tuji pojdem kraj,
v mojem srcu svetila
bo ljubezni tvoje luč . . .

(Ena popevk MINORES)

ROJAKI!

Tu je nekaj

ZA OPREMO
SLOVENSKEGA KOTIČKA
V VAŠEM DOMU!

Prodajam
REPRODUKCIJE SLIK
SLOVENSkih
NARODNIH MOTIVOV

na okusno izrezljanem lesu.

Telefoniraj zvečer:

Sydney 665 7781

Naslov posredujejo "MISLI".

Iščemo

KOTLARJA-VARILCA,
VARILCE
in DELAVCE

Dobre plače in ostali pogoji,
tudi nadure!

BARKER ENGINEERING CO.
PTY. LTD.

26-28 Hargreaves Street,
Huntingdale, Victoria, 3166

Telefon: 544-2911

pirala, ko sem moral kos za kosom sestavljati vso zgodbo. Zdi se mi, da sem kakšno posameznost šele po letih do konca dognal. Vendar stoji zdaj vse v mojem spominu, kakor bi se mi bilo že takrat gladko odprlo.

Predolga bi bila moja povest, če bi jo tudi na papirju tako počasi zlagal — kos za kosom — kot sem jo v resnici. Zato bom vse po vrsti povedal, da ne bo v povesti preveč lukenj.

To že vemo, da je kmalu po očetovi smrti prišla k nam Žirovčeva mama. Da bo prišla, sta se z našo dogovorili že tiste dni, ko je naša doli pomagala med smrtjo in pogrebom. Skovali sta bili načrt, ki ga je moral potrditi naš ata. Zapri so se v hišo, jaz sem pa brez uspeha prežal na svislih. O čem so se pogovarjali?

Žirovčev oče niso marali, da bi posestvo dobil Luka. Nežo so naredili za posestnico in to že takrat, ko je Luka prišel k hiši. Pred smrtjo so pa zahtevali, da tako ostane tudi nadalje. Neža je dobro vedela, da bo Luka hotel biti gospodar, ali pa ne bo miru pri hiši. Odločila je torej, da bo dala vse prepisati na Luko, vendar mora prej trdno obljubiti, da ne bo več pil. Za priče njegove obljube naj bosta — naša mama in ata . . .

Neža je imela naša dva zmerom rada, je pravila vsa navdušena, pokazati pa ni smela, ker so oče hoteli, naj Žirovčevi in Drnuljčevi nimajo nič skupaj.

"Zdaj je ta ovira odpravljena. Sklenimo tako prijateljstvo, da bo veljalo tudi za nazaj! Hočeta?"

Naša dva nista imela nikakih pomislekov. Bilo bi jima sicer najljubše, če bi ne bilo treba novega prijateljstva pečatiti s kakšnimi obveznostmi. Ata se je otepal naloge, da bi bil pri kakšni Lukovi obljubi za pričo. Sploh se pa ne ve, če je Luka res tudi voljan . . .

"Voljan je, voljan, le verjemi, Grogec! Saj ni tako napačen človek. Zdaj je ves mehak, ko vendar enkrat ve, da je pri nas popolnoma doma. Jaz zatrdno vem, da je pijančeval zato, ker so ga oče pahnili v to nesrečo. Saj sama vesta, kaj bi razlagala . . ."

Naša mama je takoj prikimala, ata pa le počasi za njo. Določili so dan in kraj, ko se bo ta reč napravila. Naša sta zahtevala: "Ampak vse tako, da ostane med nami. Posebno da otroci, naši in vaši, ne bodo kaj ujeli. Bomo tudi Luku to reč z debelimi črkami zapisali za ušesa".

Žirovčeva je pritrdila, potem pa rekla: "Potlej boš pa ti, Grogec, tako dober, da boš večkrat pogledal k nam in kaj pomoževal z Lukom. Veš, saj te ima tudi on rad. Prepričana sem, da je tudi njega vsa ta leta bolelo, ko je bilo med nami tako pustno. Seveda, moški je in ne nosi srce na jeziku. Jaz pa le svoje vem. Zato kar meni verjemi. Boš videl, kako lepo te bo ubogal. Še velika prijatelja bosta, ti pa lahko rešiš naš dom . . ."

Šlo ji je na jok, da je tudi našemu atu postalo mehko pri srcu. Vendar se je še zmerom obotavljal. Pogledal je proč, da bi ne videl rose v očeh Žirovčeve. Morala je mama poseči vmes.

"Neža, naš prav gotovo ni tako slab kristjan, da bi rekel ne, kadar se mu ponuja priložnost za kakšno dobro delo".

In je bilo v očeh naše še več rose kot v očeh Žirovčeve . . .

Pri tem je ostalo. Kdaj in kje so izvabili Luku obljubo, nisem nikoli zvedel. To pa vem, da se mož ni nič branil. Kmalu potlej mu je Neža vse zapisala doli v Ljubljani. Da je potem naš ata zahajal k Žirovcu, mi ni ostalo prikrito. Vse okoliščine pa so bile take, da sem uvidel — bolje je, če v to reč svojega nosu prav nič ne vtikam.

(Nadaljevanje prih.)

MINORES

ANSAMBEL
DUHOVNIH
POPEVK
GOSTUJE
V AVSTRALIJI

Ansambel sestavljajo minoritski bogoslovci iz Dobrunj pri Ljubljani. Poleg duhovnih pesmi imajo na sporedu tudi lepo zbirko narodnih in modernih pesmi.

SPORED KONCERTOV:

SYDNEY: Nedelja 21. julija ob šestih zvečer — AUBURN TOWN HALL.

Po obeh koncertih domača zabava s plesom. Vstopnice v predprodaji pri Sv. Rafaelu, pri Slovenskem društvu in pri klubu Triglav. Povsod dobite tudi listke za NAGRADNO TEKMOVANJE. Žrebanje bo na koncertu 21. julija.

ADELAIDE: Petek 26. julija zvečer ob 7.30 v priredbi minoritske župnije sv. Jožefa-Delavca, Ottoway. POLJSKA DVORANA, 112 Grand Junction Road. Prostora za parkiranje je dovolj.

Sobota 27. julija ob šestih zvečer — SLOVENSKI DOM, W. Hindmarsh. Po koncertu prosta zabava s plesom.

Nedelja 28. julija ob šestih zvečer (po slovenski maši) samo koncert z drugim sporedom — ista dvorana. Oba koncerta v priredbi Slov. društva.

BERRI, S.A.: V ponedeljek 29. julija po večerni maši.

MELBOURNE: Sobota 3. avgusta ob osmih zvečer — BARAGOVA DVORANA v Kew.
Nedelja 4. avgusta ob štirih popoldne — ista dvorana.

MORWELL: Sreda 7. avgusta — FARNA DVORANA. Po večerni maši, ki bo ob šestih.

WODONGA-ALBURY: Petek 9. avgusta ob osmih zvečer — BARANDUDA HALL pri Wodongi. — Po koncertu domača zabava s plesom.

GEELONG: Sobota 10. avgusta zvečer — CORIO CENTENARY HALL.

Po koncertu domača zabava s plesom. Vse v priredbi Slov. društva Geelong.

CANBERRA: Sobota 17. avgusta ob osmih zvečer — SLOVENSKI DOM, Phillip.

Nedelja 18. avgusta ob treh popoldne — ista dvorana.

Obakrat sledi prosta zabava s plesom. Oba koncerta v priredbi Slov. društva.

BRISBANE: Sobota 24. avgusta ob 7.30 zvečer — CHADWICK HALL, Creek Road, Carina.
Za vstopnice skrbi društvo Planinka.

NEWCASTLE: Torek 27. avgusta ob sedmih zvečer. Cerkev Srca Jezusovega v Hamiltonu.

Ne zamudite prilike, ki Vam je na razpolago! Povabite na koncert tudi znance drugih narodnosti, saj so številne duhovne popevke po svoji melodiji mednarodno znane.

VSI VLJUDNO VABLJENI

IZPOD SYDNEYSKIH STOLPOV

Fr. Valerian Jenko O.F.M.
St. Raphael's Slovene Mission
313 Merrylands Rd., Merrylands, N.S.W. 2160
(Vhod v duhovniško pisarno in stan za cerkvijo!)
Tel.: 637-7147

KRSTI

Anthony Werner Rudloff, Blacktown. Oče Werner, mati Marija Elisa, r. Forte. Botrovala sta Cornelius Giuzen in Bertha Uhl — Merrylands, 3. junija 1974.

Milena Šprajcer, Enfield. Oče Franc, mati Štefanija, r. Hedl. Botrovala sta Silvo in Andreja Želko — Merrylands, 9. junija 1974.

David Franc Erzetič, Smithfield. Oče Stanislav, mati Ana, r. Lodišič. Botrovala sta Alojz Slatinšek in Ana Radi — Merrylands, 9. junija 1974.

Karl Anton Lukežič, Canley Heights. Oče Mirko, mati Marija, r. Verzel. Botrovala sta Henrik in Marija Kambič — Merrylands, 9. junija 1974.

Vesna Dona Marija Lukežič, Canley Heights. Oče Mirko, mati Marija, r. Verzel. Botrovala sta Henrik in Marija Kambič — Merrylands, 9. junija 1974.

Daniel Jožef Valenčič, Revesby. Oče Franc, mati Sandra, r. Smith. Botrovala sta Jože Valenčič in Kerry Smith. Botra je pri krstu zastopal Emil Ličan — Merrylands, 16. junija 1974.

David Robert Guštin, Cook, A.C.T. Oče Daniel, mati Magdalena, r. Kutin. Botrovala sta Frank in Josefina Bresnik — Garran, A.C.T., 16. junija 1974.

Friderik Franc Sebastijan Črepinšek, Cooma. Oče Franc Ferdinand, mati Erika Emilija Marija, r. Živic. Botrovala sta Benjamin Fonda in Helen Verdek — Garran, 16. junija 1974.

Steven John Ratković, Campbelltown. Oče Dane, mati Marija, r. Vuk. Botrovala sta Fran in Julijana Ban — Merrylands, 29. junija 1974.

SLUŽBE BOŽJE

Nedeljska služba božja v Merrylandsu je vsako nedeljo ob 9.30 dopoldan. Pravitko je večerna maša vsako soboto ob 7. zvečer. Ta maša velja že za nedeljsko sv. mašo. Tudi na prvi petek v mesecu imamo večerno mašo ob 7. uri in nato pobožnost v čast Srcu Jezusovemu. Torej 2. avgusta.

Wollongong ima slovensko službo božjo vsako drugo nedeljo v mesecu, torej 11. avgusta, 8. septembra. Vrši se v kapeli Villa Maria ob 5. popoldan.

Canberra ima slovensko službo božjo vsako tretjo nedeljo v mesecu ob 6. zvečer v Garranu. V juliju je izjemoma en teden pozneje, 28. julija. V avgustu zopet kot

Slovenske sestre — frančiškanke Brezmadežne St. Raphael's Convent.

311 Merrylands Rd., Merrylands, N.S.W., 2160
Telefon kot zgoraj.

navadno, torej 18. avgusta. Takrat bodo med vami "Minores". Trije novomašniki bodo ponovili slovesnost nove maše. O podrobnostih boste pravočasno obveščeni.

Newcastle ima slovensko službo božjo vsako peto nedeljo v mesecu. Torej 29. septembra. Kraj je cerkev Srca Jezusovega, Hamilton. Čas je ob 6. uri zvečer. Še pred tem datumom pa boste imeli koncert duhovnih pesmi v isti cerkvi v Hamiltonu, in sicer v torek, 27. avgusta ob 7. uri zvečer. Pripeljite s seboj svoje sosede, propagirajte koncert tudi pri avstralskih znancih.

Brisbane ima slovensko službo božjo v nedeljo, 4. avgusta ob 6. uri zvečer v St. Mary's South Brisbane. Tri tedne pozneje pa zopet, in sicer v nedeljo, 25. avgusta istotam, toda že ob 11.30 dopoldan. Maševali bodo trije novomašniki, člani ansambla "Minores". Koncert istega ansambla pa je v soboto 24. avgusta zvečer v Chadwick Hall, Carina.

Telovska procesija v Horsley Parku je pritegnila kar lepo število rojakov. Le narodnih noš je bilo bore malo. V glavnem pa je bilo v procesiji vse, kar smo imeli v domovini za to priliko. Na čelu procesije je bil križ, narodne noše, deklice, ki so trosile cvetje pred Najsvetejšim, štirje fantje so nosili nebo (baldahin), štirje otroci s svečami ob Najsvetejšem, bandera Svetogorske in Brezjanske, petje, ministanti s kadilnico in zvončki. Žal je procesija imela le en blagoslov zaradi majhnega prostora. Pred blagoslovom pa so bile običajne prošnje, za zdravje, dobro letino, za državne voditelje, itd. Vreme je bilo kot nalašč za tako slovesnost. Toda pričakovali smo vse večjo udeležbo. Kje neki ste bili?!

Družabna prireditev. 1 junija v Masonic Hall, Merrylands, je imela bolj reven obisk. Dež je tisto popoldne in zvečer lil kakor iz škafo. Vendar je vseeno vladalo med navzočimi dobro razpoloženje. Za to je v veliki meri poskrbel "Šernekov trio", ki se nam je ob tej priliki prvič predstavil. Sestavljajo ga Stefan Šernek ml., Stanko Stanflik in Mirko Lalič.

Svetoletna tridnevica bo v Merrylandsu 18., 19. in

20. julija. Vsak večer ob sedmih bo sv. maša z nagovorom, ki ga bo imel p. Martin Vidovič iz Ptuja. Govoril bo o krščanskem življenju v družinah. Po maši bodo vsak večer nastopili tudi "Minores". Lepo vabljeni! Povabite s seboj tudi druge rojake, ki ne bodo brali tega oznanila! Bodite apostoli!

Nove maše bodo ponovili trije minoriti v Merrylandsu v nedeljo, 21. julija ob 10.30 dopoldan. To so p. Janez Antolič, ki je imel novo mašo pri sv. Marjeti niže Ptuja, p. Alojz Klemenčič (nova maša Sv. Lenart pri Veliki Nedelji) in p. Emil Križan, nova maša pri Sv. Roku ob Sotli. Posvečeni so bili skupno z ostalimi slovenskimi novomašniki na praznik Sv. Petra in Pavla, 29. junija. Nove maše pa so imeli naslednji dan.

Pokojni Jožef Cej je odšel s tega sveta po komaj enomesečni boleznii v soboto, 22. junija, v jutranjih urah. Pokojnik je bil rojen 23.5.1902. v Šempasu pri Gorici. Leta 1924 je odšel v Aleksandrijo v Egiptu. Tam se je poročil z Elizabeto Fon, ki je umrla v Avstraliji pred dvanajstimi leti. V Avstralijo je prišel marca meseca leta 1953 na ladji "Australia". Pokojnik je bil pred upokojitvijo (pred štirimi leti) zaposlen sedemnajst let kot elektromehaničar pri podjetju Elevators Pty. Ltd.

Živel je s sinom Francom v sydneyskem predmestju Artarmon. Poleg sina Franca zapuščata tudi hčer Nado, por. Montano, ki živi v Chatswoodu, v domovini pa še starejšega brata Cirila. Pogrebna sv. maša je bila opravljena zanj v Chatswoodu, nato je našel zadnje počivališče na Northern Suburbs pokopališču, North Ryde, poleg svoje pokojne žene. V Merrylandsu pa bo opravljena zanj sv. maša na trideseti dan smrti. Pokojnika priporočamo v molitev, žalujočim pa naše iskreno sožalje. R.I.P.

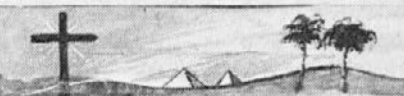
Spored koncertov "Minores" najdete na drugem mestu v tej številki. Povabite na te koncerte tudi svoje prijatelje drugih narodnosti. Saj je glasba nekaj, kar je vsem ljudem skupno. Tudi so številne duhovne popevke po svoji melodiji mednarodno znane.

Urednik "MISLI" toži, da mnogi iz N.S.W. še niste poravnali naročnine. Nekateri ste dolžni še za lansko leto. Vem, da so bili mnogi vajeni, da je pokojni p. Bernard sam prišel okrog in dobil naročnino osebno. Zdaj jo lahko izročite ob priliki srečanja meni. Kar se nabere, od časa do časa skupaj pošljem na "MISLI".

P. Valerijan

Škocjan
KNOBLEHARJEV
ROJSTNI KRAJ

IGNACIJA KNOBLEHARJA, našega velikega afriškega misijonarja preteklega stoletja in svetovnoznanega raziskovalca črne celine, smo se lani v juliju mimogrede spomnili v MISLIH. Slovenska Cerkev se je tedaj spominjala 115-letnice njegove prezgodnje smrti in 125-letnice njegovega odhoda v misijone. Posebej se je obletnic spominjal Škocjan pri Mokronogu, misijonarjev rojstni kraj, kjer je zagledal luč sveta dne 6. julija 1819.

Od nadčloveških žrtev izčrpan se je kot apostolski vikar Vzhodnega Sudana zrušil komaj 38 let star. Umrl je v Neaplju na poti v Rim dne 13. aprila 1858.

Gornjo spominsko razglednico je MISLIM poklonila naročnica ga. Marija Birša, ki se je lani na obisku domovine praznovanja Knobleharjeve obletnice v Škocjanu tudi sama udeležila.

Z Vseh Vetrov

ARGENTINSKI SLOVENCi so imeli na nedeljo 26. maja veliko slovesnost: blagoslovitev svojega narodnega svetišča Marije Pomagaj v Buenos Airesu. Cerkev je blagoslovil Msgr. Anton Orehar ob asistenci številnih slovenskih duhovnikov. Med bogoslužjem božje besede sta brala berila arhitekt Marijan Eiletz, ki je izvedel načrte svetišča, in pa arhitekt Jure Vombergar, ki je avtor slovenskih grbov na dvoriščni steni. Cerkev je krasno delo in res dostojen spomenik argentinski slovenski skupnosti ter pokojnim žrtvam revolucije, katerim je v cerkvi postavljena posebna edinstvena spominska stena. Velik lesen križ je delo kiparja Ivana Bukovca, kopija Marije Pomagaj pa delo pokojnega slikarja Koritnika.

LATINŠČINA kljub bogoslužju v domačih jezikih le še vedno velja za uradni jezik katoliške Cerkve, četudi je njena vrednost zadnja leta zelo padla. Zdaj pa smo slišali poročilo, da sta danska predstavnik v evropskem parlamentu, Schelto Pajtij in Arie van der Hek, predlagala uvedbo latinščine za uradni jezik evropske gospodarske skupnosti. Saj je zdaj toliko uradnih jezikov, kolikor je članic.

Pa je podobno, da predlog ne bo uspel. Vsi priznavajo latinščini svojo veljavo, boje pa se — slovnic, ki ni lahka. Predlog so predstavniki držav vzeli kot dansko aprilsko šalo in evropski parlament bo ostal — babilonski stolp . . .

KAREL MAUSER se je po poročilu zgrudil na clevelandski ulici pod hudim srčnim napadom. Takoj so ga prepeljali v bolnišnico in mu rešili življenje. Dne 2. junija bi moral govoriti v Buenos Airesu, kamor je bil povabljen kot glavni govornik Spominske proslave, pa je namesto njega prišlo žalostno telefonsko sporočilo. Upamo, da bo Karel zopet okreval in nam še kaj lepega napisal. Ne bi ga še radi izgubili.

SLOVENEK DR. PETER REMEC je bil imenovan za predstavnika Svetega sedeža na Konferenci za preskrpico v mednarodnem trgovanju merkancij. Skupno z Msgr. Francescom de Nittis se je kot član vaticanske delegacije udeleževal zasedanj, ki so potekala od 20. maja do 14. junija v palači ZN v New Yorku. Slovencas res najdeš povsod, četudi smo majhen narod.

NEW YORK TIMES v enem svojih člankov ugotavlja, da je od enajst predsednikov ZDA v našem stoletju samo Eisenhower izšel iz Bele hiše živ in z neomadeževano politično osebnostjo, četudi je bil dvakrat zapovrstjo predsednik, kolikor pač dovoljuje ameriška ustava. Ostali predsedniki so zaključili svojo kariero s smrtjo ali umorom, s porazom ali z odstopom, to je: z odklonitvijo ponovne kandidature v bojzani, da bi izgubili. New York Times ugotavlja, da hočejo tem trem načinom konca politične kariere zdaj dodati

še četrtega in petega: obsodbo in neizogiben odstop. To se nanaša seveda na Nixonov primer, ki je že občutno boleč ne le za Ameriko, ampak za ves svet. Mnogi ameriški dnevniki pišejo o nevarnosti zrušitve sleherne vladne in predsedniške avtoritete, kolikor jo je sploh še ostalo.

KO JE LANI vsa Evropa zatrepetala, da se bo epidemija kolere razširila po deželah, so iskali proti njej vsa mogoča sredstva. Zanimivo, da so se zdravniki spomnili tudi prastarega recepta, ki ga je ohranil Plinij Starejši. Ta rimski pisatelj je živel od leta 79 do 23 pred Kristusovim rojstvom. Med drugim stoji v njegovih zapiskih, da je vino v rednih obrokih hrane odlično varstvo pred kolero. Omenja, da vojaki rimskih legij, ki služijo po okuženih krajih in pijejo veliko vina, za kolero ne zbole.

Zdravniki so lani po poizkusih dognali, da ima Plinij prav. Dokazali so, da vino znatno zmanjšuje škodljivost mikroorganizmov. Francoski zdravnik Eyland pa je objavil celo strokovno poročilo s trditvijo, da s kolero okužena voda postane pitna, če dvema tretjinama vode dodamo tretjino vina. Naš pristani slovenski "špricar" torej ni le osvežilna pijača, ampak tudi učinkovito zdravilo zoper kolero. Tega pa še naš Stanko Ozimič ni vedel, ko je nedavno pisal o njem . . .

"SMRT" IN "STAROST" sta dve besedi, ki jih moderni človek noče izgovarjati, je ob priliki ekumenskega bogoslužja povedal angleški kardinal John Heenan. Za oboje iščejo v vseh jezikih nadomestne besede, ki pa končno le pomenijo isto. Tudi to bo držalo, da se niti starosti niti smrti človeštvo ne more otresti. Vsakega čaka, naj to prizna ali ne — le da bo s starostjo prizanešeno tistim, ki bodo mladi legli v grob, navadno kaj nagle in žalostne smrti v raznih nezgodah. Vsaj katoličan se teh dveh besed ne bi smel bati, saj mu obe gorvita o večnosti, kateri gremo naproti . . .

SE ŠE SPOMINJAMO lanskega evharističnega kongresa v Melbourne. Bili so lepi dnevi, ki bodo tudi nam Slovencem ostali v spominu, saj smo kaj vidno sodelovali s kongresnim sporedom. Zdaj je philadelphijski kardinal John Krol objavil, da je bilo za prihodnji kongres izbrano njegovo mesto in je izbiro papež Pavel VI. že potrdil. Teden mednarodnega evharističnega kongresa leta 1976 bo torej v Philadelphiji, ZDA. Morda bo pa to prilika, če prej ne, za srečen konec Baragovega postopka proglastitve blaženim? Vsekakor bodo kongresne slovesnosti postavile v svetovno luč ameriško Cerkev in tudi njene pionirje, med katerimi zavzema naš Baraga tako odlično mesto.

SIR ARNOLD LUNN je nedavno umrl v Angliji v 86 letu starosti. Napisal je preko 60 znanstvenih knjig in bil vse svoje življenje kaj borbeno osebnost. Pa so

prav njegove javne debate s spreobrnjencem Chester-
tonom pripomogle, da je pri svojih 45-ih letih tudi
sam postal katoličan.

Lunn je bil rojen v Indiji leta 1888 kot sin metodi-
stičnega misijonarja. Zanimivo je, da je bil pri vsem
svojem znanstvenem delu tudi priznana avtoriteta na
polju smučanja. Športni svet priznava prav Lunna kot
začetnika modernih slalom-tekem, ki so danes ena
izmed panog mednarodnega zimskega športa.

NA MEJI ITALIJA-JUGOSLAVIJA zopet vse mir-
no. Po dežju resolucij, telegramov, protestnih pisem in
vseh mogočih sestankov ter množičnih demonstracij, ki
jih znajo tako naročeno inscenirati zlasti v "ljudskih"
deželah, kjer ima prav ljudstvo najmanj besede. In po
eksploziji italijanske bombe na tržaški slovenski šoli
pri Sv. Ivanu, ki na srečo ni zahtevala nobene smrtno
žrtve. Londonski "Klic Triglava" se v aprilski številki
sprašuje, če je bil ves ta cirkus sploh potreben. Piše, da
bi bilo verjetno mnogo učinkovitejše in tudi mnogo ce-
nejše, če bi Jugoslavija na italijansko noto odgovorila
s protinoto, v kateri bi kratko in enostavno označila
zono A za jugoslovansko ozemlje — po isti logiki in
pravici, kot so to storili Italijani s zono B. Nekaj ta-
kega bi menda že pripravilo Lahe k pameti.

Jugoslovanska nota ob tem sporu je pravzaprav res
porazne vsebine in kaj nediplomska. Vpije o posesti
zone B in o stalnosti meja ter se s tem takoreč odpove-
duje za stalno ozemlje, kjer se v zoni A za mejo bore

naši ljudje za svoj narodni obstanek. "Katoliški glas"
ima najbrž prav, ko vidi v ozadju nekaj drugega. To
namreč, da Lahi dobro vedo, za koliko zaveznškega
denarja je jugoslovanska vlada leta 1954 z Londonskim
sporazumom pristala na likvidacijo Svobodnega trža-
škega ozemlja. Na to karto Lahi tudi uspešno igrajo
in zato od časa do časa pogrejejo že nič kolikokrat
zavreti lonček . . .

MOSKVA PROTESTIRA, da bi bil Los Angeles kraj
olimpijskih iger za leto 1980. Ker bodo igre leta 1976 v
Montrealu (Kanada), bi bila kršitev tradicije olimpijskih
iger imeti naslednje tekme na istem kontinentu. Tako
se je v nekem intervjuju izrazil Konstantin Adrijanov,
predsednik sovjetskega olimpijskega odbora. Trdi tudi,
da je kandidaturo za igre leta 1980 prva predložila
Moskva, potem šele Los Angeles.

GALON BENCINA — nekaj izpod en cent ameri-
škega dolarja! Seveda ne danes, ampak pred letom
1900 v ZDA. Taka je bila takrat vrednost bencina, z
drugo besedo: taka je bila takrat vrednost dolarja. Za
takratne avtomobiliste res "zlati časi". Vsaj s te strani,
ne pa z druge: takrat so bili avtomobili še kaj nerodni
in težavni za obratovanje. Hitro se je zakadilo iz mo-
torja, ropot je prenehal, in obstal si sredi ceste v po-
smeh pešcem. Šel pa tudi nisi dosti hitreje kot pešci.
Danes hitimo kot strele, pa tudi cene hite navzgor. Res
"zlati moderni časi", ko nikdar ni časa, denarja pa pri
vsem dviganju plač tudi ne . . .

EMONA ENTERPRISES

P.O. BOX 188, COOGEE, N.S.W., 2034

Tel. 399 9061

JELENA in ALFRED BREZNIJ

Nudimo Vam najnovejše SLOVENSKE PLOŠČE in KASETE ter KNJIGE vseh sloven-
skih založb. Delni seznam plošč in kaset je bil objavljen v zadnjih dveh številkah MISLI.
Pišite nam, pa Vam bomo postregli s popolnim seznamom naše bogate zaloge.

V SYDNEYU so Vam naše plošče in kasete na razpolago tudi pri
sestri Miriam, Slovenski Center sv. Rafaela,
311 Merrylands Road, Merrylands.

V MELBOURNU pa je naš zastopnik z lepo izbiro plošč in kaset
Društvo sv. Eme, slovenska cerkev v Kew.

Poslužite se prilik in obogatite svojo zbirko domače glasbe!

KOTIČEK NAŠIH MALIH

MAVRICA

BISERNA LESTVA SE VZPENJA V OBLAK,
SPUŠČA SE ONKRAJ NA ZEMELJSKI TLAK,
MAVRICA PISANA, BOŽJI PRESTOL.
ANGELCI HODIJO GOR IN PA DOL,
ZLATE KRÖPILNICE V ROKAH DRŽE,
ZEMLJO PREŽEJNO HLADE IN POJE.
GORI NA STOLU PA VEČNI SEDI,
KAPLJICI VSAKI ON SREČO DELI:
PADE NA POLJE — RODI ZELENJAD,
KANE NA DREVJE — OBILEN DA SAD,
KAPLJA NA NJIVI — DA ŽIVO ZLATO,
KAPLJA NA TRTI PA — VINCE SLADKO.
SREČA SE SPUŠČA NA SLEHERNO STVAR,
KADAR ZALIVA NEBEŠKI VRTNAR.

SIMON GREGORČIČ

DRAGI OTROCI!

Danes se bomo s svojo galerijo slovenskih mladincev ustavili v Adelaidi. Naša slika predstavlja SILVIJO GABRŠEK, pa celo v narodni noši. Kajne, da ji gorenjska avba lepo pristojna? Prijazen gorenjski smehljaj pa zgovorno pričča, da je dekle ponosno na slovenske starše in na tradicijo, ki jo je ohranilo kljub življenju izven domovine.

Silviya bo imela letos sedemnajst let, rojena pa je bila v Coomi, N.S.W. Tri leta ji je bilo, ko se je družina selila v Milduro. Od tam so po treh letih odšli v Južno Avstralijo in sicer na opalska polja. Andamooka je bil kraj, kjer so Gabršekovi poskušali srečo in kopali opale. Po devetih letih so se preselili v Adelaido. Tu je Silviya lani končala šolo, nato pa se je pridružila očetu pri trgovanju z opali. Da bi videli delavnico in zbirko kamnov! Tu jih brusita in pripravljata ter ocenjujeta za evropski trg. Res očeta v poklicu še ni prekosiła, naučila pa se je v tem letu že veliko in mlada je še tudi. Oče ima vanjo vse zaupanje, ona pa veselje do dela z opali. Seveda pomaga tudi

mami pri slovenski kuhi, saj znanje gospodinjstvu je potreba vsakega dekleta.

Ko s Silvijo govoriš slovensko, bi nikoli ne verjel, da je bila rojena v Avstraliji in je šla skozi angleške šole. Slovenski jezik ji teče brezhibno, pa razen doma ni imela nikjer prilike za slovenski pouk.

Silviya je verjetno najmlajša "trgovka z opali", če jo smemo tako imenovati. V poklicu, ki ga je izbrala, ji želimo mnogo uspehov! In pa, da bi vedno ostala poštena in zavedna Slovenka!

KO BOM VELIK, bom pilot. Imel bom svoje veliko letalo in bom letal nad Avstralijo. Kadar pa bo mami preveč dolgčas po Sloveniji, jo bom naložil na letalo in jo odpeljal čez morje. Mama se mi smeje in mi pravi, da bi se bala iti v zrak, če bi jaz vozil. Ata pa pravi, da se bom do takrat mogoče že navadil in bom dober pilot. Sestrica Stela pa bi šla kar z mano, četudi sem jo zadnjič prekucnil z vozičkom in je jokala. Zaletela sva se v ograjo. A v zraku ni ograje in se ni mogoče zaleteti. Zato mislim, da biti pilot ni težko. Samo motor je treba prej dobro pregledati, da dobro dela. Če neha delati, bi letalo padlo na tla in se razbilo. A potem ni kriv pilot, ampak motor. Zato bom vzel s seboj tudi veliko padalo in se bomo vsi skupaj lepo spustili zdravi in živi na zemljo, četudi bi motor odpovedal. — Johnny Kovač, 12 let, Geelong, Vic.

Tu je eden izmed spisov našega letošnjega natečaja o zgornji glavi KOTIČKA NAŠIH MALIH:

AFRIKA je zelo velika dežela. V njej živijo črni in beli prebivalci. Največ je črnih. Ljudje so zelo ubogi. Med njimi živijo tudi misijonarji. Oni jih učijo, kako morajo obdelovati zemljo. Predvsem pa jih učijo, kako morajo spoznati Boga. Pripravljajo jih na sprejem v katoliško vero. Naučijo jih tudi kakšnega poklica, ki jim pride prav v življenju.

V Afriki so tudi slovenski misijonarji. Jih je veliko, toda nam je najbolj znan p. Evgen, ki se večkrat oglasi sudi v "MISLIH" ter nam sporoča, kako kaj napredujejo črni otroci in odrasli. Prosi nas tudi, naj se jih spomnimo s kakšnim darom, ker so zelo potrebni pomoči: Z darovi jim vsaj malo olajšamo težko življenje. V Sydneyu smo p. Evgena posinovili in tudi otroci slovenske šole vedno zbiramo za njega.

Lep pozdrav bralcem Kotička. Pa naj še kdo kaj napiše. Kar naj pogleda sliko tu zgoraj na levi, pa bo dobil kaj misli v glavo. — Bogdan Bavčar, 11 let, Fairfield, N.S.W.

Kajne otroci, saj še niste pozabili, da bo najboljši opis Kotičkove glave na koncu letnika nagrajen. Doslej sem dobil v svoj koš osem pisem. Upam, da jih bo do konca leta še kaj prišlo. Potrudite se, morda pa se bo sreča nagrade zasmejala ravno tebi, ki tole bereš! — Striček.

Avstralske Slovenije

PASCOE VALE, VIC. — Vsak po svoje gledamo svet. Moje oči so dostikrat na ostarelih. O, kako so nekateri zapuščeni! Mladi starši mislijo v splošnem samo nase in svoje otroke. Kar priznajmo, vsega imajo prene več: hrane, igrac, zabave in športa ter bogsigavedi še česa. Sprašujem se, kako bodo današnji otroci, ko bodo enkrat dorastli, sploh znali ceniti življenje in si pomagati v slučaju kake katastrofe? Kako se bodo počutili sami na stara leta? Ko bi mladi starši vsaj desetino tega, kar brezpotrebno potrošijo na otrocih, dali raje v šparovček za njihova stara leta, pa bi bilo pametnejše. Mnogo mladih mater težko dela, četudi jim ne bi bilo niti treba. Na koncu tedna pa oblože otroka z vsem mogočim — prav z vsem, kar si otrok domisli. Če noče jesti eno, je že drugo na mizi. Ako noče rdeče barve pijačo, zaloga spremeni barvo na ljubo razvajenčku. Z osemnajstim letom mora sin imeti svoj avto. Je kar dovolj izgovor: tudi sosedov ga ima in sin naših prijateljev tudi . . .

Pri vsem tem pa je star človek, pa četudi najbližji, od vseh pozabljen. . . Ne pišem to zaradi lastne osebe. Zdrava sam še, hvala Bogu, in dela imam polne roke. Dokler si bom lahko sama pomagala, je moja želja biti doma — v slučaju popolne onemoglosti pa bi res ne hotela biti nikomur v breme.

V letošnjem maju se je vrnila domov na Slovensko Primorje 80-letna čvrsta ženica. Tole mi je zaupala, ko sva govorili o njenem odhodu: "Res ne morem več prenašati surove snahe. Sin je dober, a si ne more pomagati: pustiti ženo ali mene ima na izbiro. A sin mora živeti z ženo, otroci potrebujejo mater, jaz pa sem stara in ne bom dolgo. Zaradi ljubega miru se raje sama umaknem k edini sorodnici, ki je še med živimi. Vdova je z edinim sinom, ki ga je s težavo spravila skozi študij in jo zdaj zna ceniti. Ljudje, katerim pot življenja ni bila nikoli posuta s samim cvetjem, so bolj sočutni do bližnjega . . ."

Solze so zalile starkine oči, ko mi je potožila: "Najbolj mi je hudo, da moram tu pustiti moža na pokopališču. Dolgo vrsto let sva bila skupaj in sva se ljubila — sram me je, da ga moram zdaj v starosti in po smrti zapustiti. Tako rada sem iskala tolažbe na njegovem grobu . . ."

Seveda je to ena plat zvona, na drugi strani pa imajo tudi mladi svoje težave, ki jih starejši ne razumejo vedno. Menda je najbolje vsak zase: mladi skupaj, stari skupaj.

Zato pošiljam svoj skromen dar za fond, ki ga zbirate v Kew za Dom za ostarele. Iz srca rada sem to storila: ako ne bo zame, bo pa za kako drugo potrebno osebo, če ne že morda v nekaj letih, pa čez deset let. Bog daj, da bi uspeli z načrti! — **Marcela Bole.**

BRISBANE, QLD. — Kakor vsako leto, smo se na nedeljo 16. junija tudi brisbanski Slovenci udeležili počaščenja presv. Rešnjega Telesa. Pobožnost že dolga leta prireja tukajšnja škofija za svoje vernike. Dolga leta je bil že ustaljen spored s procesijo, letos pa je bilo precej sprememb, kar je povzročilo med starimi udeleženci malo zmešnjave. Pa se moramo tudi sprememb navaditi. Bilo je vseeno lepo.

Vsa čast našemu društvu PLANINKI. Imeli so že vse pripravljeno za izlet, pa so ga zaradi verske manifestacije odložili za teden kasneje. Upam, da se bomo Slovenci tudi v bodoče za to slovesnost tako številno in ponosno zbrali pod zastavo Marije Pomagaj. Iskrena zahvala vsem, ki ste žrtvovali nedeljsko popoldne v božjo čast! — Lepe pozdrave! — **Kristina Plut.**

SURFERS PARADISE, QLD. — Hvala za redno pošiljanje MISLI. Ko sem se selil iz St. Albans, Victoria, sem gori v "Kraljičino deželo", je moral tudi naš mesečnik za nami. Preveč dolgo je že hodil v hišo in bi ga pogrešali.

Tu se mi zdi dosti boljše klima in se ne menjava tako hitro kot v Viktoriji. Le Slovencev nas ni mnogo: štiri družine, da se poznamo med seboj. Seveda, v Brisbane jih je več, a to ni blizu nas, ki smo ob morju.

Tu imam počitniška stanovanja, komaj sto metrov od obale in z balkonov je krasen razgled po morju. Ime sem jim dal Tivoli Lodge (64 Garfield Tce.), da zveni bolj po domače. Če kdaj katerega rojaka zanese sem gori na počitnice, je pri nas dobrodošel. Vsaj po domače se bomo pomenili. Iskrene pozdrave vsem! — **Karlo Knap.**

TISKARNA

POLYPRINT

PTY. LTD.

7a RAILWAY PLACE, RICHMOND, VIC. 3121
TEL. 42-7417

se priporoča melbournskim Slovincem in slovenskim podjetjem za razna večja ali manjša tiskarska dela

52-letna Slovenka želi spoznanja z resnim rojakom v svrhu ženitbe. Odgovor z osebnimi podatki pošljite na uredništvo "MISLI", ki bo pismo posredovalo na naslov.

EAST KEW, VIC. — Iz domače fare Zdole sem dobil pismo. G. župnik se mi zahvaljuje za nekaj dolarjev, ki sem mu jih poslal k popravilu cerkve. Morda je še kdo drug faranov ali pa iz okolice tukaj, pa ga bo zanimalo, kako dela napredujejo. Takole se bere med drugim: ". . . Pri cerkvi imamo že vse razkopano in delavci že podzidavajo temelje. To je zelo nerodno delo, ker morajo kopati globoko pod temelji. Potem kamne očistijo zemlje in vse zalijejo z betonom. Poleg tega napravijo k temelju meter in pol širok opornik iz betona, potem pa vse zopet zagrnejo z zemljo. Bo šlo okrog 200 vreč cementa in kakih 15 tovarnjakov gramoza. Vse razpoke v cerkvi bodo očistili in zalili, stene pa zvezali z železnimi vezmi. Vse skupaj bo stalo okrog 10 do 12 milijonov starih dinarjev. To pa je za tako majhno župnijo, ko je Zdole, veliko breme. Posebno še ker bodo letos začeli asfaltirati tudi cesto in bo vsaka hiša morala prispevati od 200—400.000 starih dinarjev. Lepo vsoto so za našo cerkev nabrali farani, ki delajo v Nemčiji: okrog pol milijona. Smo pa še v hudi stiski . . ."

Res hudo breme za majhno podeželsko župnijo, a popravila so bila nujna, da so rešili cerkev propada.

Morda se bo pa tudi v Avstraliji našel kdo, ki bi kaj prišlo za Zdole. Naše MISLI bodo gotovo rade posredovale dar na pravo mesto. — Lepe pozdrave vsem bralcem! — **Anton Bogovič.**

CANBERRA, A.C.T. — Melbournski ansambel BLED je nedavno igral za nas. Odlično so se izkazali in vse večerno razpoloženje je bilo temu primerno. Le še večkrat naj pridejo med nas!

Ta obisk me je spomnil, da je svet postal res majhen. Ko je bila zabava končana, smo nekateri znanci še sedeli in kramljali. Pridružil se nam je kitarist Branko, gledal v osebo pri naši mizi in dejal: "Midva se pa že od nekd poznava . . ." Ona pravi, da misli, da ne, mož pa istočasno pripomni: "No, bomo pa še kaj slišali . . ." Se razume, da je bilo vse v šali in vsesplošnem smehu. Ko pa je ona omenila "Studenci pri Mariboru", Branko pa "čevljarstvo . . ." (imena nisem razumela), sta se znašla. Ugotovila sta, da sta kot otroka rastla skupaj in skupaj kradla češnje . . .

Drugo, kar bi rada omenila, pa je bila naša **Materinska proslava**. Ni moj namen pisati o tem, koliko lepega je bilo povedano o materi. Ampak izreči moram vse priznanje Faleževemu fantu za njegov sestavek! Tako lepa in razločna slovenščina! Koliko je naših ljudi, ki so tako veliki "Slovinci", otroke pa prav v materinskem jeziku popolnoma zanemarijo. Sem že slišala pripombo: saj ne bodo rabili . . . Morda res ne, a tu gre za ma-

F. T. ADMINISTRATIVE SERVICES PTY. LTD.
182 NORTON STREET, LEICHHARDT, N.S.W., 2040
TAX CONSULTANTS —
INSURANCE BROKERS

Prezemamo registracijo in popolno knjigovodstvo vsakovrstnih podjetij in družb ter kontraktorjev, kakor tudi posameznikov. Urejamo davčne obračune ("Income tax return"), rešujemo davčne probleme in nudimo potrebne nasvete.

Posvetujte se z rojakom

V. FERFOLJA (LASTNIK)

Predstavljamo različna zavarovalna podjetja — "Tariff Companies".

Nudimo vam zavarovanja: za življenje, za bolezen, v nezgodah; zavarovanja nepremičnin itd. (Workers' Compensation, Public Risk, Superannuation scheme, Pension Funds).

TELEFON: SYDNEY 560-4766

terin jezik. Tudi kitajščine študenti ne bodo rabili, pa se je nekateri vendar učijo. — Iskrene pozdrave vsem!
— Ivanka Jovan.

IZPOLNJEVANKA v zadnji številki ima sledeče besede: 1. Mars; 2. listnjak; 3. Albanija; 4. dovršiti; 5. ohrometi; 6. spestovanček; 7. tinta; 8. ikrica; 9. Mne-mosina; 10. ampak; 11. leglo; 12. ekcem; 13. Pompeji; 14. obronek; 15. bradlja 16. rotunda; 17. Anuška; 18. zapoved.

Prva in četrta vrsta črk od zgoraj navzdol dajo tale švedski pregovor: **MLADOST IMA LEP OBRAZ — STAROST IMA LEPO DUŠO!**

Rešitev so poslali: Jože Grilj, Francka Anžin, Vin-ko Jager, s. Silvestra, Pavel Kamin, Lidija Čušin, Emi-lija Šerek ter Ivanka in Branko Žabkar. Izžrebana je bila Francka Anžin.

Zdravnik: "Če vas kaka stvar razburja in jezi, kar proč z njo!"

Bolnik: "Hvala za nasvet, gospod doktor! Se bom spomnil vaših besed, ko prejmem vaš račun . . ."

Žena: "Res ne razumem, kako moreš toliko časa po-sedati v gostilni . . ."

Mož: "No vidiš ženkica, pa zares ni vredno govoriti o stvareh, ki jih ne razumeš!"

V drugem razredu so imeli za nalogo spis "Moji domači". Tonček je tole napisal: "V naši družini smo

trije. Oče je najstarejši. Mama nikdar noče povedati, koliko je stara. Vseeno mislim, da sem jaz najmlajši . . ."

ROJAKI V SYDNEYU!

Kadar potrebujete kakovostni pouk za vožnjo osebne avtomobila ali tovornjaka, se z zaupanjem obrnite na našo

YADRAN AVTO-ŠOLO

Lastnik Franc Čuček Vam je vedno na razpolago. Pokličite ga telefonsko na številki **624-5538**.

20 PREMIER ST., TOONGABBIE, N.S.W.

SLOVENSKO MIZARSTVO

se priporoča melbournskim rojakom za izdelavo kuhinjskih omar in drugega pohištva po zmerni ceni.

Telefon:
45 7275

FRANC ARNUŠ
76 Beverley Road,
HEIDELBERG, Vic.

PHOTO STUDIO

VARDAR

108 GERTRUDE STREET, FITZROY.

MELBOURNE, VIC.

(blizu je Exhibition Building)

TELEFON: 41-5978 — DOMA: 44-6733

IZDELUJE:

prvorazredne fotografije vseh vrst, svatbene, družinske, razne.

Preslikava in povečanje fotografije, črno-bele in barvne.

POSOJA BREZPLAČNO SVATBENA OBLAČILA.

Pri nas dobite lahko tudi poročne vence in cvetje ter ostale poročne potrebščine.

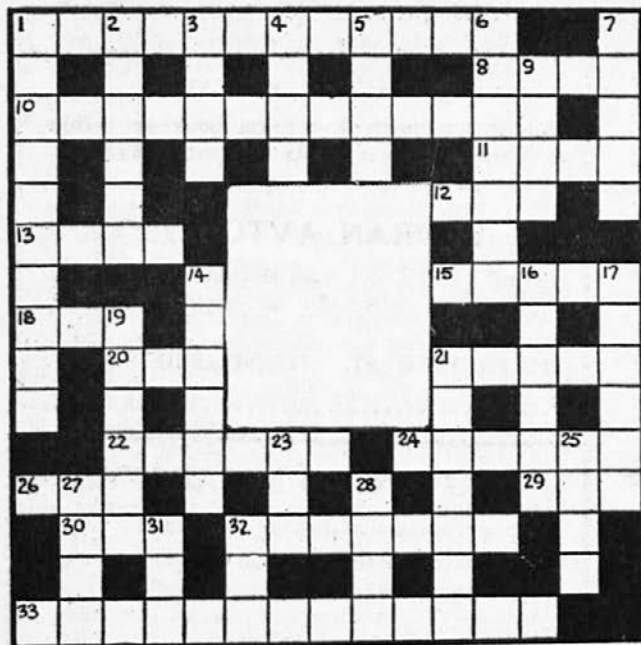
Odrpito vsak dan, tudi ob sobotah in nedeljah od 9—6.

Po sedmi uri zvečer se glede svatb dogovorite po telefonu: 44-6733.

PAUL NIKOLICH

KRIŽANKA

Vodoravno: 1. kraj na Gorenjskem; 8. hud, jezen; 10. seznam knjig, knjigopisje; 11. konec molitve; 12. žuželka; 13. druga beseda za Ober; 15. oblika, model; 18. žensko ime; 20. del obraza; 21. za dihanje je potreben; 22. priprava, stroj; 24. za pouk in razvedrilo nam služijo; 26. ves svet si ga želi; 29. skušnjava, nagnjenje; 30. lesena posoda; 31. prav zdaj so med nami s pesmijo... 33. ta jih (glej 31!) je pa pripeljal.

Navpično: 1. ukvarjati se z gotovo domačo življajo; 2. žensko ime; 3. svetopisemska oseba (Jezus mu je obudil hčer); 4. huda bolezen; 5. utrjeno poslopje; 6. ena držav ZDA; 7. del sobe; 9. lahko je naravna ali umetno izkopana; 14. zvitemu človeku tudi pravimo tako; 16. posedujem, imam; 17. del cerkvenih obredov; 19. mesto v Turčiji; 21. neprodušna posoda (ena množ. oblik); 23. otroška oblika za očeta; 25. mavec, sadra; 27. ribje jajčece; 28. angleški častni naslov; 31. kratica za znano razkuževalno sredstvo; 32. človek, moška oseba (v angl.).

Zrebanje nagrajenca bo 2. avgusta, zato pošljite rešitve na uredništvo pravočasno!

IZ LJUBLJANSKEGA "PAVLIHA":

- Recimo, da bi nagrajevali najboljšo jugoslovansko masko. Koga ali kaj bi predlagali in zakaj? — Naša maska je krompir v oblicah. Reveži ga jedo naskrivaj, da bi skrili svojo revščino, bogati pa javno, da bi prikriji bogatijo.
- Enaindvajsetega marca smo dosegli popolno enakost — noči in dneva.
- Nekateri ostajajo večno mladi: do pozne starosti panavljajo mladostne napake.
- Bolje je imeti prazen želodec kot prazno glavo, le da je s prazno glavo lažje zdržati.

TEL. 47-2363

TEL. 47-2363

STANISLAV FRANK

74 Rosewater Terrace, OTTOWAY, S. A. 5013

LICENSED LAND AGENT:

Posreduje pri nakupu in prodaji zemljišč in hiš.

DARILNE POŠILJKE v Jugoslavijo posreduje redno in po zmerni ceni.

SERVICE ZA LISTINE: napravi vam razne dokumente, pooblastila, testamente itd.

ROJAKI! S polnim zaupanjem se obračajte na nas v teh zadevah!

TEL. 47-2363

TEL. 47-2363

Učiteljica: "Tonček, ali si že prebral knjigo, ki sem ti jo posodila prejšnji teden?"

Tonček: "Še ne. Mama mi je naročila, naj si prej umijem roke."

Gospa je s svojim avtom zadela drug avto. Voznik udarjenega avta se je razjezil nanjo: "Kako pa vendar vozite?! Ali ste sploh delali vozni izpit?" Ona pa ponosno: "Večkrat kot vi!..."

On: "Kako je najin sinko inteligenčen! Gotovo ima pamet od mene".

Ona: "Najbrž. Jaz imam svojo še vedno".

Ko sta se mož in žena odpeljala od doma na počitnice, je mož zadovoljno ugotovil: "Ničesar nisva pozabila doma — razen tvoje mame..."

Se želite naučiti voziti avto?

ŠOFERSKI POUK
Vam z veseljem nudi

"FRANK'S
AVTO ŠOLA"

32 THE BOULEVARD, FAIRFIELD WEST, 2165
N.S.W.

TELEFON: 72-1583

DR. J. KOCE

3 BEATRICE STREET, KEW, VIC. 3101

TELEFON: 86-8076

1. Obrnite se na nas, če hočete imeti res pravilne prevode spričeval, delavskih knjižic in sploh vseh dokumentov.
2. Ravnajte se po načelu "svoji k svojim", kot to delajo drugi narodi. Zato naročajte važne karte vseh vrst (za letala, ladje itd.) pri nas, saj pri nas ne stane vozna karta niti cent več kot drugje. Sploh se obračajte z zaupanjem na nas po navete v kakršni koli zadevi. Naše izkustvo, ki smo ga nabrali tekom več kot 20 let v Avstraliji, Vam bo prišlo prav.
3. Darilne pošiljke (pakete) izvršujemo hitro in solidno. Če želite, vam pošljemo cenik.

Zastopnik za N.S.W.

Mr. R. OLIP
65 MONCUR ST.,
WOOLLAHRA, N.S.W.
Tel. 32-4806

Zastopnik za Queensland

Mr. J. PRIMOŽIČ
39 DICKENSON ST.,
CARINA, QLD., 4152

VAŠA PRVA TURISTIČNA AGENCIJA

Vam more nuditi odlične ugodnosti in najnižje cene za vse vrste potovanj, za skupinska potovanja pa še posebne popuste.

- Za tiste, ki bi želeli božič in novo leto preživeti v domovini, so na razpolago poleti iz MELBOURNA v SLOVENIJO 12. decembra, 18. decembra, 24. decembra in 27. decembra 1974. Vračajo se letala iz SLOVENIJE v MELBOURNE 20. januarja, 8. februarja, 20. februarja in 11. marca 1975. Izberite datum in nas čim prej pokličite!
- Mi urejamo tudi dnevna potovanja v Slovenijo ali katere koli dele sveta!

POSLUŽUJTE SE VAŠE POTNIŠKE AGENCIJE

PUTNIK

72 Smith Street, COLLINGWOOD, Melbourne

POSLUJEMO VSAK DAN, TUDI OB SOBOTAH, OD 9. — 7.

TELEFONI: 419-1584, 419-2163 — Po urah: 44-6733, 842-1755

V uradu: P. Nikolich, Nada Nakova, M. Nikolich in I. Gregorich

TURISTIČNA AGENCIJA

Theodore Travel Service P/L

66 Oxford St., (Darlinghurst), Sydney, 2010.

Tel.: 33-4155, A.H. 32-4806

PRIDITE OSEBNO,
TELEFONIRAJTE
ALI PIŠITE:

● mi smo uradni zastopniki letalskih in pomorskih družb

● pri nas dobite najcenejše možne vozne karte

*Bavite se izključno z opolnomočeno in registrirano
agencijo, katera objavlja veliki Q za Qantas*

V uradu:
RATKO OLIP

PODRUŽNICE:

SYDNEY	241 Elizabeth St., Tel. 265-778, 26-5940, A.H. 32-4806
BLACKTOWN	6 Campbell St., Tel. 622-7336, A.H. 32-4806.
PENRITH	498 High St., Tel. (047) 31-3588, A.H. 32-4806
CAMPBELLTOWN	172 Queen St., Tel. (046) 25-5927, A.H. 32-4806

VAŠA DOMAČA TURISTIČNA AGENCIJA

SLOVENIJA TRAVEL CENTRE

Bi radi preživeli božič in novo leto v SLOVENIJI? Letala odidejo iz Melbourne 12. decembra, 18. decembra, 24. decembra in 27. decembra letos. Vračajo pa se iz Slovenije 20. januarja, 8. februarja, 20. februarja in 11. marca 1975. ČIMPREJ NAM JAVITE, da pravočasno uredimo za Vas potrebne formalnosti!

Rešujemo vse potovalne probleme za obisk domovine ali drugih delov sveta.

Z nami se morete pogovoriti v domačem jeziku glede raznih potovalnih informacij, glede rezervacij, potnih listov in viz. Obrnite se na nas po telefonu, pisмено ali z osebnim obiskom naše pisarne. Radi in hitro Vam bomo ustregli.

SLOVENIJA TRAVEL CENTRE

Ivan Gregorich

Čez dan:
72 Smith Street,
Collingwood, 3066, Vic.
Tel. 419-1584 - 419-2163

Po urah:
Nada Nakova, Tel. 44-6733
Paul Nikolich,
Ivan Gregorich, Tel. 842-1755